

"Iubite cetitoriu, multe prostii ai fi cetit de când ești.
Cetește, rogu-te, și ceste și, unde-i vede că nu-ți vin la so-
coteală, ie pana în mână și dă și tu altceva mai bun la
iveală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut."

Ion Creangă

Singur

Serie nouă, Nr. 3-4-5 (Număr de vară)

Iunie-Iulie-August 2008

Prin artiștii țării, Dumnezeu trăiește în România

Preț: 1 leu.

Apare la data de întâi a fiecărei luni

Revistă de cultură, civilizație și
atitudine morală

Web: www.revistasingur.ro

ISSN:1584-0557

EXPERIMENTUL

“COZIA”

Momentul de respiro

DEDICAȚIE

SPECIALĂ

Ne e rușine că suntem români
Ne e rușine că avem părinți
Suntem precum e satul fără câini
Și doar în șoaptă spunem c-avem sfinți

Ne e rușine că Isus mai trece
Prin cartierul ăsta, România
E-un lux nerușinat să poți alege
În cărd cu vulpile ce-ți mănă via

Ne e rușine că avem țărani
Ne e rușine că plătim la fisc
Ne-ascundem anii tainic, printre ani
Deși o zi în țară e un risc

Ne e rușine că avem copii
Ne e rușine că n-avem ce da
Ne e rușine că mai suntem vii
Ne e rușine că putem striga

Ne e rușine cosmică de noi
În Europa asta de ruine
Dar uite, suntem mai perfecți ca voi:
Ne e rușine chiar și de rușine.

Ștefan Doru DÂNCUȘ

Laurențiu Ciprian-TUDOR

Însemnări de pe frontul de fiecare zi

Orașul reiterează, la alte dimensiuni, drama Anei lui Manole. Suntem prinși, între betoane, ca să dăm viață acestui monstru cronofag. Evident că nu contează că suntem, că am fost, unii dintre noi, gravizi de vise. În cei mai mulți, treptat, treptat, adoarme și amintirea locului intim din care venim. Treceam pe lângă propria noastră viață.

Florin, venit după o săptămână de liniște verde la Bogata, îmi spune să dau orașul mai încet, să-l dau mai în surdina. Am hotărât să ne vedem după ce termin seminarul cu

studentii și să mai vorbim. E vremea chindiei. De la parcul Titulescu până la blocurile noastre putem să facem pe jos, în pas lejer, aproape o oră. Timp suficient să-mi povestească despre iarbă și ișihiie. Timp suficient să mă gândesc la posibilitatea, atât de apropiată de a avea, la Baciu, propriul loc tăcut. Ca un al treilea plămân. Ca un somn verde care te odihnește de toți monștrii...Îmi târâi picioarele, sunt obosit. În adevăr orașul vorbit de mașini pare o imensă discotecă cu muzică house sau techno (ce ironie!). O zgomotecă!

Trecem pe lângă propria noastră viață. Ne limităm memoria. Nu mai ai timp să te gândești dacă ești fericit sau nefericit, trebuie să ții ritmul, să nu ieși din el. Trebuie să facem față! Spatele nostru, coloana vertebrală, nu mai contează; totul e să nu ieși din ritm! Orașul, asemeni lui Chronos, își devorează propriii copii.

Ritmul nebun subțiază memoria. Nu mai e răgaz pentru a te memora. Copiii orașului nu mai au identitate. Memento Deus mai e doar ca o firmă cu neon care filează când mai moare vreunul. În rest nimic. Totul se împarte aici, între alegare și dionisiac.

Îi spun lui Florin că liniștea va fi, nu peste mult timp, un lux. Deja orașenii de azi, proletarii de ieri, nu prea mai au, nici aici în Brașov, unde să se ducă la iarbă verde. Aproape totul a fost cumpărat. Cei cu bani nu au iertat nimic. Noroc că prostimea, oricum, nu apreciază liniștea: iarbă verde e doar prilej de gregaritate, mane și fum inecăcios de grătare. Natura nu e pentru liniște, nu mai e pentru reculegere.

Am credea, însă, că acest timp al lui Mamona, al lui Dionisios, al satirilor este doar gunoiul pus peste pământ pentru ca să germineze, mai bine, cealaltă cultură. Acest timp va să vie, și se simte. Va reîncepe Marele An, și meritul nu

este al celor care cu impertinență, cu disperare, cu manierisme de Iudă mieroasă ne vor voturile, ci totul stă în logica superioară a lucrurilor, în ecoul vocii lui Dumnezeu, pe care oamenii îl vor auzi, sleiți, în ei înșiși. Omul nu își va putea ocoli, ad infinitum, adevărata fire. Și dacă o va putea face, artizan al propriului eshaton (semne oricum sunt, de la ecologie la problema resurselor), se va mai găsi vreun Lot sau vreun Noe, care să reia lumea de la început, de la cuminenția pământului.

Acestea sunt gânduri de vineri seara. Atunci ai tihna să gândești panoramic, atunci ai acea saturație sapientială de bătrân. În rest, în timpul săptămânii, ești prins și duci lupte mici, răsfoiești ziare în care mereu găsești femei cu țățele goale, mereu are loc câte-o crimă și mereu se mai fură ceva. Singurele zile posibil cu adevărat ale tale sunt sâmbăta și duminica. (Lot împarte din timpul lui cu Cel-Prea-Înalt, făcându-L, astfel, complice la viața lui. În zilele lui, Lot este fericit: este rudă cu toată creația.)

Marguerite Harrison, spioană SUA în perioada primilor ani ai Rusiei sovietice (mai apoi scriitoare și exploratoare), mărturisea că, față de America, în Rusia a deprins capacitatea aceea de a diferenția între viața materială și cea spirituală, că a învățat să nu mai conteze atâtea prima dintre ele. În mod interesant, cam în această situație suntem și noi, azi: în comunism aveam mai mult suflet, căutam mai multă poezie, cultivam mai multă solidaritate. Poate pentru că dracul era vizibil, era știut, câtă vreme acum este subtil, spulcuit, zămbitor și solicitant. Ca să-i putem face față trebuie să avem unde să putem face pasul înapoi, să ne găsim un loc și-o liniște în care să învățăm să stăm bine pe picioare, în care să ne întărim echilibrul, în care să putem să deprindem vederea celor cu adevărat importante, în care să întreținem vizualizarea mersului pe ape.

Adrian SUCIU

Femei și curve

Dragostea pentru cărți are multe în comun cu dragostea pentru femei. Câtă vreme ești tânăr, aduni cărți în prostie, doar pentru "palmares", cumperi tot ce-ți pică în mână, muți anticariatele prin rafturile tale. Pe măsură ce trece vremea, „degustarea” cărților devine un gest selectiv: cumperi o carte pe care o mai ai din pricina unei legături deosebite, umbli după ediții rare și scumpe, faci pasiune pentru vreun volum și cauți ani de zile pînă pui mîna pe el. Cărțile dau dependență.

Mă amuză, însă, teribil, bibliotecile noilor îmbogățiți. Imensele „living-room”-uri au, invariabil, o bibliotecă „asortată” pe undeva. Îți dai seama dintr-o ochire că tomurile cu pricina sînt adunate de o ageamiu. Toate sînt noi și, dacă vrei să le deschizi, găsești pagini lipite, mirosind a cerneală. Toate sînt luxoase, toate sunt „ultima ediție”, nici una dintre ele nu are

o poveste a ei. Într-o bibliotecă din asta, ca să continui metafora de la început, te simți ca-ntr-un bordel de lux: femei mișto și scumpe, șampanie și atmosferă da' sentimente canci.

Unui fost coleg de facultate i s-a întîmplat o chestie care merită povestită. Auzind un proaspăt miliardar că e ceva scriitor și vrînd el să-și facă bibliotecă, l-a chemat, i-a oferit 3000 de Euro să-i cumpere cărți și încă 300 de Euro pentru efortul lui. Omul a simțit că e nesigur pe terenul acesta și, decît să facă vreo prostie, a apelat la sfaturile unui „expert”. Îl apreciez pe miliardarul cu pricina măcar pentru onestitate. Omul s-a hotărît să consulte un „specialist în făcut bibliotecă” exact în felul în care, probabil, cere sfatul unui contabil bun cînd vrea să facă vreo șmecherie de păcălit fiscal.

Sînt sigur că „dependenții” nu-i invidiază deloc pe cei care cumpără cărți cu metrul ca să-și mobilizeze vtile. Ei vor continua să-și aleagă cu grijă „amantele”, să le iubească și să facă sacrificii pentru ele.

Revista SINGUR caută colaboratori pentru crearea subredacțiilor în județele:

Alba, Mureș, Timiș, Brăila, Caraș Severin, Harghita, Vrancea, Maramureș, Vâlcea.

Pentru detalii:

E-mail:

dorudancus@yahoo.com

Telefon: 072-444.35.87.

poemul lui ștefan

ștefan se întîmplă din când în când cum se întîmplă din când în când să plouă cu soare

zilele îi fug repede ca niște gândaci de bucătărie

în șanțuri lumina patinează pe sticlele goale ale naufragiaților din care sîngerează litere

ștefan calcă pe sticle strivindu-le în timp ce ea se ascunde după lună ca pasărea măiastră de pasăr-lăț-lungilă

Ștefan CIOBANU

Abonamentul la revista SINGUR nu te lasă singur!

Subredacția București ♦ Critică literară ♦ Subredacția București ♦ Critică literară

Felix
NICOLAU

Pentru 30 de arginți

Ana Selean este unul din acei istorici literari care-și investesc resursele de cercetător în studiul cazurilor secundare. Dovedind o disponibilitate impresionantă pentru scoțorie arhivistă, ea scoate la iveală autori minori și creații asemănătoare, sau alte angajate politice, aparținând unor nume grele. În felul acesta, se conturează cu multă acuratețe profilul unei epoci, dar și personalitatea multiplă a unor creatori înregistrați doar bidimensional de istoria literară.

Marele merit al cărții **Poezia românească în tranziție (1944-1948)**, Cartea Românească, 2007, este recuperarea din vrafurile de reviste prăfuite a unor poezii și luări de poziție ce rețin în discuție moralitatea anumitor autori, dar și pe cea a scriitorului în genere, ca specie intelectuală. Istoricul literar recidivează în acest volum, întrucât el se dovedește un specialist al perioadei în cauză, dificilă și ispititoare la modul diabolic.

Profesoara de la Universitatea din Sibiu a publicat multe alte cărți în care a mărunțit tematica respectivă, separând grăul de neghină: **Trădarea intelectualilor, Reeducare și prigoană, Literatura în totalitarism**, șase volume, ultimul ajungând cu trierea materialului până în 1960. Cercetările ei au ca punct de plecare cartea lui Al. Piru, **Panorama deceniului literar românesc, 1940-1950**, apărută în 1968. Bineînțeles, Al. Piru nu putea spune atunci ceea ce rostește cu fermitate azi Ana Selean.

Interesantă este demitizarea unor figuri de critici (Ov. S. Crohmalniceanu, G. Călinescu) și de literari, dar și resuscitarea unor efigii de adevărați teroriști literari (N. D. Cocea, Mihnea Gheorghiu, Ion Vitner). Din 1946 se tipăresc în *Monitorul oficial* lista publicațiilor interzise, iar literatura „turnului de fildeș”, adică modernismul, este incriminată tot mai violent. Scriitorul trebuie să devină „muncitor intelectual”, „inginer al sufletelor”, „luptător social”. În *Contemporanul* apar condamnări publice ale celor care nu înțeleg să scrie angajat, dar aceleași poziții sunt susținute de M. R. Paracheșeviciu în *Revista literară*, ori de G. Călinescu în *Tribuna poporului*. Anul 1945 este ultimul în care suprarealismul, simbolismul și modernismul se manifestă cu efervescentă. *Revista Cereului Literar* (Sibiu, 1945, opt numere), deși fără răsunet, dă drept de cetate lirismului neo-baladesc, reprezentat de Șt. Aug. Doinaș, Radu Stanca, Ioanichie Olteanu.

Cum spuneam, meritul lucrării constă în studiul revistelor vremii. Aglutinarea materialelor face imposibilă analiza literară aprofundată. Totuși, cercetătoarea încearcă să stabilească minime diferențe între lirismul unor scriitori aparținând aceluiași grupuri. Ia prima vedere un tom de istorie literară sec și arhivistă, **Poezia românească în tranziție** este spectaculoasă prin îndosiarizarea trădării intelectualilor, a răscuirii monstruoase de la lirica modernistă spre lirica socială. Mai ale modernității își pun cenușa în cap și, pentru avantaj profesional și materiale, își reneacă toată producția artistică anterioară, în fond cea autentică. Peste ani, când își vor aduna creațiile în antologii de autor, vor încerca să-și facă pierdute derapajele artistice și morale. Aici intervine cercetătoarea ca un Argus și dă la iveală crăpăturile late de o palmă din caracterul anumitor personalități.

Astfel, demisia morale și artistice își dau mulți scriitori avangardiști, dar nu numai. Demonează moral Virgil Teodorescu, Gellu Naum etc. Primul dintre ei trece brusc de la „un onirism suav și un scenariu erotic plin de gingașii și purități, de la frumusețea exotica, la lirica proletară”. Până să facă tranziția spre realismul socialist, Gellu Naum a publicat patru cărți de poezie și proză poetizată, dar și alte patru scrise în colaborare cu alți suprarealiști postbelici.

După critica dură pe care i-o face ziarul lui N. D. Cocea, Gellu Naum devine autor pentru copii (între 1947-1952), apoi, în 1960, se lasă turmat în tiparul realist-socialist, în placheta **Poem despre tinerețea noastră**. Aici el va rememora situații patetice, la foarte mare modă: „Pe-atunci, în fabrici/ziua se-mpărțea în ceasuri de istorie (...)/Pe-atunci, la sațe, (...)/milioane de ochi priveau cu jind mămăliga/recea lume”.

În 1946 apar mult-discutatele **Stante burgheze** ale lui Bacovia, desființate de unii, pe motiv de sub-lirism, prețuite de alții pentru accentul pus pe literalitate, iar nu pe vechea literatură (v. Gh. Crăciun). Autoarea găsește răgazul să se implice în dosarul **Stantelor**, istoricul literar fiind dublat în mod fericit de critic.

Captivant e și capitolul dedicat resurrecției balades-

cului sibian. Se amintește de scrisoarea-manifest adresată de tinerii poeți lui E. Lovinescu, prin care aceștia își declară saturația față de „exaltarea ruralului și a etnicului”, practic față de semănătorism și gândirism. Ca membri ai grupării neo-romantice pot fi menționați Șt. Aug. Doinaș, care „crea un scenariu liric obiectivat”, și Radu Stanca, care scrie lamentații ori elegii și care „se exprimă doar pe sine, la modul elegiac, jucând diverse roluri și având măști diferite în poziția de eu liric central”. Radu Stanca, care și teoretizează formula lirică adoptată în articolul **Resurrecția baladei**, preferă „figurile rezucizate medievale: cavalerul, regele, domnița blestemată” personaje care „sunt mai degrabă figuranți într-un decor de operetă”.

Ținta cărții rămâne însă urmărirea bolnăvioasei biografii postbelice a modernismului. Cât reușește să mai supraviețuiască, el o face îmbrăcând hainele evazionismului, devenind „asa dar o poezie livrescă, unor ori onirică, desori cu o bogată căptușeală de date științifice și de termeni neologici”. Îngână acest „cântec de sirenă” Tudor Argezi, Ion Frunzeți, Barbu Brezianu, Dimitrie Stelaru, Constant Tonegaru, Sanda Movilă etc. Vagabondajul poetic a fost sancționat în consecință de echipa de la *Contemporanul*, din care făceau parte Ovid. S. Crohmalniceanu, I. Vitner, Paul Cornea, Paul Georgescu. Baricadarea în turmul de fildeș se cuvena asediată. Drept urmare, debutanta Nina Cassian își reneacă cartea, pocându-se pentru a fi suferit „primejdioasa influență burgheză, de factură modernistă”.

În anii '45-'46 încă se mai premiază volume valoroase: **Plantații** de Constant Tonegaru, **Izolare** de Mircea Popovici, **Decor penitent** de Mihăil Crama. Toți trei avându-l ca mentor pe Vladimir Streinu, cel care avea să scrie un excepțional comentariu la Hamlet, în timp ce funcționa ca îngrijitor în Parcul Cismigiu, după ani de pușcărie. Mentorul considera poezia fantezistă a celor trei discipoli „un protest liric împotriva condițiilor arbitrare ale vieții individuale”. Ana Selean numește evazionismul „o poezie de veac”.

La capitolul **Nonconformism și boemă – ultimele concretizări**, se încadrează poezia lui Ben Corlaci, strâns în volumul din 1972, **Starea de urgență**, și **Cetățile albe**, din 1946, a lui Dimitrie Stelaru. În antologia din 1967, **Mare incognitum**, îl găsim și pe „Stelaru cel pierdut”, din **Noaptea geniului** (1942), dar și pe poetul ulterior, aliniat, „pierdut sub talpa ideologiei”.

Volumul îi mai reține pe intimiștii și ermetizanții minori, ca și pe un medievalist romantic ca Vlaicu Bărna. Îl mai descoperim aici și pe Ion Frunzeți, cel care, de la influențele suferite din partea unor măestri: I. Barbu, T. Argezi, L. Blaga, Rimbaud, ajunge să fluture stindardul originii țărănești, eventual cooperatiste: „Eu sunt Ion, eu sunt adănc ION”.

O mare felie din tortul cărții este dedicată capitolului **1947: T. Argezi sau modernismul decapitat**. Discuția se rotește în jurul volumului **Una sută poeme**, cenzurat la apariția sa în 1947. Poetul, care primise Premiul național pentru poezie în 1945 și fusese declarat poet național în 1946, cu promisiunea de a fi primit în Academia, este acum luat în furci de criticii marxisti pentru neaderarea „la valorile politice și culturale promovate de guvernul de democrație populară”. Îl condamnă la modul simplist, tezig, Sorin Toma, în studiul **Poezia putrefacției și putrefacția poeziei** (ianuarie 1948), dar și M. R. Paracheșeviciu în articolul **Un impostor: T. Argezi**, în România liberă, 21 februarie 1945. Dubitațiile poetului asupra **meșterului** sau **zbeului**, cultivarea liricii „cului ultragiat” și a poeziei „căutării divinității” scâie și exasperază peste toate cerberii literaturii momentului. Ana Selean consideră **Una sută poeme** „cartea cu indicele cel mai crescut de interogație, de presiune existențială, de tragism național și, nu în ultimul rând, de pesimism”. Era normal ca ea să-l irite pe Sorin Toma, care scria furibund despre „ideologia nesănătoasă, putredă a liricii argeziene, specifică estetismului burghez”.

Trecând la **Mitologia „noii poezii”**, autoarea se concentrează asupra converților, a poezilor care fac rocade estetică, asemenea evreilor din Spania medievală care au cedat presiunii și au trecut de la mozaism la creștinism, creind tipul mult-disprețuitului *converso*. Șașa Pană, de exemplu, medic militar și poet nonconformist, își descoperă antecedentele ilegale și se revencă de la martiri puritului sub numele de cod „Săvel”, apoi „Cezar”. Legături conspiraționiste foarte strâns ar fi avut cu „tovarășul Spătaru”, nimeni alt decât Emil Bodnăraș. **Antena mea!** Așa se face că pocăitul „Săvel” se găsește la apariția ziarului **Scântea** (septembrie 1944) în colegiul de redacție, iar în noiembrie devine directorul noii publicații **Orizont**, revistă mentă să stăpânească lăstarii modernismului și să șteargă bulgii obținuți prin mutație genetică ai artei proletare, angajate. Insuși Șașa Pană procează în serie câteva plachete care să dea un model de aliniere confracților între litere: **Pentru libertatea** (1945), **Plecări fără ancoră** (1946), **Poeme fără de imaginație** (1947). El va fi și primul care va folosi sintagma realism socialist în ianuarie 1945, răspunzând la ancheta **Unde merge literatura?**, inițiată de *Tribuna poporului*, ziarul lui G. Călinescu.

Eugen Jebeleanu era încă din perioada interbelică un intelectual de stânga, prieten cu Al. Sahia și care luase apărarea lui Nicolae Ceaușescu în procesul de la Brașov din 1936. Ca poet, însă, își stabilește cartierul general în tabăra modernistilor. Nu pentru lung timp, însă, așa cum avea să se vadă.

Spațiul nu este suficient pentru a discuta în detaliu conținutul cărții. Tebuie precizat că ultimul capitol este intitulat **Desant' 48, moartea poeziei**, după care urmează o miniantologie de texte publicate în ziarele din 1948, relevantă pentru fluctuațiile de program estetic. Studiul Anei Sălăjan este indiscutabil meritoriu pentru reeducarea în discuție a atitudinilor literare a unor personalități controversate și este de-a dreptul remarcabil dacă se au în vedere comentariile la creațiile valabile din punct de vedere estetic. O carte neapărat listabilă în bibliografiile obligatorii.

Subredacția București ♦ Teatru documentar

Alexandru Valentin
CRĂCIUN

«SPOVEDANIE LA TANACU» SAU DESPRE UIMIREA ÎNFRICOȘATĂ ÎN FAȚA TAINEI «CELULIALT»

«Spovedanie la Tanacu» e dramatizarea după romanul jurnalist omonim apărut la Humanitas acum doi ani. Autoarea (atăt a romanului cât și a dramatizării) este Tatiana Niculescu Bran, redactor șef la filiala radio B.B.C. în București. Dedicat implicării legate de moartea Irinei Cornici, romanul se prezintă ca o reconstituire documentară (bazată pe mărturi, iar nu pe simple speculații jurnalistice) a ultimelor zile de viață ale Irinei.

Lansat sub girul regional al lui Andrei Șerban, spectacolul promitea să devină un succes. Ceea ce s-a și întâmplat – atât la New York (Teatrul La MaMa), cât și la București (Odeon). Trupa de actori (proveniți din Cluj, Sibiu, Oradea, Târgu-Mureș, Târgoviște, Timișoara, București), s-a reunit sub egida Academiei Litere Andrei Șerban, și a debutat (iulie 2007) cu un „atelier” pe tema romanului amintit. A rezultat un spectacol de teatru documentar, susținut în săptămâna 12-16 mai 2008 la Teatrul Odeon din București.

Cei care au intrat în sală cu „prejudecățile” de rigoare, induse din belșug de Mass-media în jurul acestui subiect, aveau să suferă un șoc. După primele cinci minute au constatat că nici o prejudecată nu mai rămâne în picioare! Actorii au jucat cu atâta patimă încât, în tensiunea insuportabilă care se crease pe scenă, țis-ar fi fost imposibil să mai găsești un caper (fie și mental) de care să te agăți. Te simțea captiv într-o dramă din care singura „ieșire” era nebulna sau moartea. La amplifierea acestui efect a contribuit și faptul că spectatori erau literalmente prezenți pe scenă, acest mic artificiu anulând practic „distanța” spectator-actor. Distanța în cauză (deopotrivă spațială și reflexiv-critică), ar fi putut deveni un impediment, dacă ne gândim că spectacolul trata un fapt de viață. De viață și de moarte...

Rolul Irinei Cornici a fost poate cel mai îngrat și cu toate acestea, cel mai magistral jucat. După momentul împărțării, personajul se „rupe” în două, dedublarea fiind efectul unei sfâșieri lăuntrice fără leac. În jurul acestui „personaj dublu”, avea să se perinde o cohortă halucinantă de chipuri – ostile sau binevoitoare – însă la fel de incapabile să ajute cu adevărat. Iată în ce a constatat, după părerea mea, „punctul forte” al acestui spectacol: în neputința personajelor de a o salva pe Irina. E un paradox (care tine de esența actului teatral în genere) faptul că neputința generalizată poate degaja atâta forță emoțională. Nici părințele Daniel, nici doctorii, nici maicile surori, nici asistentele medicale, nici ierarhul localii, nici fratele Vasile, nici prietena de internat a Irinei, nici poliștii și nici măcar noi, spectatorii, nu am putut s-o ajutăm pe Irina. Și ceea ce este mai tragic, Irina însăși nu s-a putut ajuta pe sine.

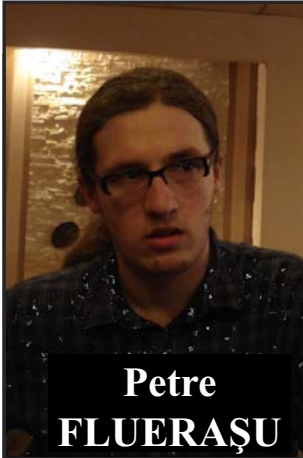
În seara de la Odeon am avut revelația unei Români privite sub lupă. Metehnele noastre vechi și noi au ieșit la iveală, îspăimântător de groțesti, dar și dureros de reale. Așa asemăna acest spectacol cu un demers psihanalitic sau cu un ritual de exorcizare... națională. Ceea ce m-a tulburat peste măsură a fost „subconștientul” unei Români în derivă, miza spiritual-morală a spectacolului depășind cu mult cazul singular al Irinei Cornici.

În pofida afirmației precaute a autoarei („Spovedanie la Tanacu” nu e o poveste despre România), am recunoscut aici toate simptomele crizei prin care trece România post-comunistă: mirajul (dar și mizeria) Occidentului, haosul instituțional românesc (de la casele de copii la spitalele de psihiatrie), destrămarea familiei, migrarea masivă a tinerilor în căutarea de job-uri bine plătite, agresivitatea juvenilă dar și chestiuni spinoase ale vieții religioase, cum ar fi: incapacitatea „funcționară” a unei anumite părți a Ortodoxiei de a înțelege provocările lumii contemporane, insinuarea subtilă a masoneriei în rândurile fetelor bisericesti, instituționalizarea credinței, criza monahismului contemporan, angosele legate de integrarea noastră în U.E. și de globalizare etc. Din tot acest „mozaic” bulversant de imagini, am păstrat două-trei „cioburi” din care așa fi putut reconstitui România, într-un final de spectacol. Mai întâi, figura venerabilă a duhovnicului, care îi dă părintelui Daniel soluția salvatoare: s-o pocănească pe „Irina, roaba Domnului” toată viața sa, până în clipa morții. Din acel moment tainic (totul se petrece la spovedanie), între părintele Daniel și Irina (trecură deja dincolo) se creează o complicitate duhovnicească peste timp și moarte. Apoi, imaginea maieștoasă a Irinei, însoțindu-l pe părintele Daniel în oceanul de înjurături și lovituri (amintind de drumul presărat cu scuipări și noianul de Golgotha) și apărându-l în chip nevăzut (pentru mulțimea de furioși) dar teribil de real și dramatic pentru noi, ceilalți...

În **Spovedanie la Tanacu** nu există învingători sau învinși, fiindcă toată lumea s'afășește prin a fi victima. Unii – cei mai mulți – victime ale ignoranței sau manipularii, alții – victime ale neputinței de a înțelege până la capăt tainele sufletului omnesc. Acest sentiment de uimire înfricoșată în fața tainei Celuilalt ni l-au transmis câțiva tineri actori în spectacolele de la Odeon.

Roșia Montană, sau despre cum uneori tradițiile trebuie demolate

**Petre
FLUERAȘU**

România este o țară a contrastelor, o țară în care pentru a face ceva trebuie să obții aprobări peste aprobări, acceptul diferitelor grupuri de interese care se ascund în spatele democrației pentru a dinamita orice tentativă de progres. Nivelul de trai este în anumite zone aproape de zero și totuși investitorii sunt priviți cu suspiciune, pentru că omul simplu, lipsit de

perspective, nu poate înțelege că te poți îmbogăți legal, că profitul nu înseamnă automat lipsa onestității.

Anii de comunism și starea generală de ilegalitate în care par să se desfașoare toate afacerile determină în cadrul opiniei publice tendința de a fi considera hoți pe toți cei bogați. Putem scuza asta din punct de vedere uman, e natural să fii sceptic în ceea ce ți privește pe cel bogat, însă astăzi am depășit de mult perspectiva emoțională. Astăzi se gândește în cifre, în studii de piață și printr-o evidență transformată de necesitatea de a valorifica totul. Trebuie să ne valorificăm pe noi înșine, resursele noastre, trebuie să valorificăm totul, pe cât mai multe planuri. Doar așa vom ajunge să realizăm ceva, să lăsăm în urma noastră o moștenire autentică și să contribuim la formarea unui viitor din care facem cu toții parte, fie că ne convine fie că nu.

Vremea lamentărilor a trecut, vremea bătrânilor cu lacrimi în colțul ochilor a apus demult. Haideți să nu mai gândim pur emoțional și să înțelegem că vor veni momente în care trebuie să alegem singura soluție viabilă pentru prezentul nostru. Nu trăim în trecut, deci haideți să mai uităm de cimitire, de mânăstiri și de monumente lipsite de orice strălucire.

La fel ca și în cazul trecutului, viitorul nu este decât un obstacol în calea progresului. Cel mai mare panaceu al omului incompetent și frustrat este paradisul, care vine ca o promisiune pentru a îmblânzi o viață grea. În momentul în care religia îți oferă siguranța mântuirii, nu mai lupti, pentru că ai o certitudine. Dacă privim toate religiile lumii, e evident că principala lor funcție este de panaceu universal. Niciodată religia nu îi va apăra pe cei puternici, pe cei care își trăiesc viața la intensitate maximă și se bucură de fiecare moment. Nu, religia îi condamnă pe aceștia, tocmai pentru a le ușura situația celor care suferă și care, având iluzia unui câștig postmortem, sunt mult mai ușor de manipulați. Cei mai periculoși sunt oamenii care cred în idealuri înalte, pentru că aceștia sunt dispuși în orice moment să se sacrifice pentru acele idealuri. Oamenii echilibrați, care înțeleg că niciun principiu nu merită sacrificiul, sunt cei care vor fi acuzați de cinism și vor fi blamați de societatea fanaticilor.

Cazul Roșia Montană este un exemplu perfect de fanatism, o dovadă a lipsei totale de obiectivitate care guvernează astăzi scena socială. Protestele organizațiilor ecologiste și ale diferitelor ONG-uri obscure au întârziat deja cu peste 10 ani proiectul minier. Contează oare pentru toți acești "anarhiști moderni" că statul român a pierdut în tot

acest timp bani și că un oraș întreg se zbate la limita supraviețuirii?

Evident, răspunsul este nu, pentru că organizațiile ecologiste au o agendă pe care trebuie să o respecte. Este îndeajuns să intrăm pe site-ul Greenpeace și vom descoperi cum o organizație care ar trebui să manifeste conștiință socială se laudă cu proteste de stradă, cu legarea membrilor ei cu câtușe de scaunele McDonald's sau cu numeroase mostre de război de gherilă împotriva unor companii și instituții care respectă legea. Ecologiștii refuză să înțeleagă că nu poți arunca cu noroi în cei care își fac meseria și că nu poți merge până în pânzele albe cu niște proteste absurde.

Același exemplu de fanatism novic poate fi întâlnit și la Roșia Montană. Organizația Alburnus Major protestează virulent împotriva proiectului, condusă de Stephanie Roth, o ecologistă franceză care nu are nicio legătură cu România sau cu Roșia Montană. Dar ea protestează începând cu 2002, a câștigat și un premiu important, 125.000 Euro, și este văzută la nivel mondial ca un simbol al luptei împotriva globalizării și a companiilor demonice.

Ecologiștii se bucură de sprijinul presei, pentru că prin lacrimi este ușor să impresionezi, se bucură de sprijinul multor oameni care donează, fără să știe că de fapt ajută astfel imense aparate birocratice să existe. Și astfel opinia publică condamnă, fără să cerceteze, fără să încerce să judece obiectiv. Ne închipuim ochii unei zii unui animal, lacrimile unei bătrâne și distrugerea unei zone splendide fără să ascultăm argumentele raționale care ne spun că animalul nu va păți nimic, bătrâna nu mai vrea să stea pe un deal la -30 de grade, iar zona splendidă arată de fapt ca după război. Dar oare de ce să mai încercăm să vedem și realitatea când îi avem pe ecologiștii...?

Câți oameni știu că firma Gabriel Resources a organizat 14 întâlniri publice pentru a discuta proiectul și mai apoi a răspuns la întrebările oamenilor într-un document de 11.000 de pagini? Sau câți știu că filmul "Mine your own business", care tratează subiectul Roșia Montană, a fost apreciat de publicul de pe 4 continente? Nu, aceste informații nu ajung la public, în schimb ajung lamentările lui Eugen David, președintele Alburnus Major, care urlă cum că publicul din București nu a suportat să se uite la film. Cine își mai aduce aminte momentul va ști însă că atunci când mai erau circa 10 minute din film, acesta a trebuit să fie oprit din cauza unui grup de maniaci cu gagule care urlau și deranjau toată sala. Iar faptul că astfel de minciuni și dezinformări pot implica Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (FJSC), instituția publică care a organizat vizionarea, spune multe despre oamenii din Alburnus Major...

O altă presupunere falsă este opoziția locuitorilor din Roșia Montană. În afară de câțiva moși senili (în cele 4 zile petrecute în sat am descoperit doar 2) și de o prezență ciudată a fundației Soros, care ca de obicei (vezi campania pentru scaunul de președinte al SUA în 2004) se implică exact ca musca în lapte, fără să aibă nicio legătură cu problema, opoziție locală nu există. Da, sunt oameni care vor mai mulți bani, oameni care așteaptă încă să vadă cum evoluează situația, dar fiecare dintre ei înțelege că va avea numai de câștigat de pe urma proiectului minier și este de acord cu el.

Academia Română vorbește ca să se afle în treabă, ONG-urile protestează pentru că asta trebuie să facă. Și totul în timp ce oamenii mor în sărăcie, totul pentru niște principii absurde. Nu, străinii nu trebuie neapărat să fure, companiile mari nu se îmbogățesc pe spinarea celor mici. Gabriel Resources, ca de altfel toate marile companii din lume, este obligată să respecte legi, este obligată să ofere compensații, garanții bancare, etc, toate pentru a se ridica la standarde internaționale. Ei nu oferă pentru că vor sau pentru că știu că au o misiune, ei oferă pentru că așa trebuie, acestea sunt

obligățiile lor legale. Așadar, de ce oare cei care vorbesc nu au nicio obligație, ei de ce nu sunt trași la răspundere pentru ineptiile pe care le zic?

Dar cum să nu te aștepți la dramatizare absurdă când pseudo-jurnaliști (Dan Tapalagă, Ion Longin Popescu și alții) vorbesc despre Satana, despre blesteme, despre abuzuri neștiute de nimeni, legându-le evident pe toate de compania minieră. Cum să nu te aștepți la dezinformare când omul cel mai citat în legătură cu Roșia Montană este Zeno Cornea, un moș senil care amenință de fiecare dată cu băta. (Nea Zeno, așa cum ți-am mai spus mai mulți dintre noi atunci când ne-ai amenințat, ai grijă, la un moment dat s-ar putea să superi pe cineva și să-ți dea el primul cu băta în cap...)

Compania minieră Gabriel Resources a pus la dispoziția publicului zeci de materiale informative, mii de pagini care descriu în detaliu fiecare procedeu, fiecare element al proiectului. Ei au fost obligați să construiască rampe pentru ca broaștele să poată ieși din gropile cercetărilor arheologice, până aici s-a ajuns. Iar ecologiștii și ceilalți protestatari care nu au nicio legătură cu proiectul își permit să vorbească, să arunce cu noroi. E simplu să injuri pe banii altcuiva, e simplu să urli și să condamnă o companie care a investit deja sute de milioane de dolari în Roșia Montană. Haideți însă să îi întrebăm pe ei, pe ecologiști și pe protestatari, ce au făcut pentru Roșia Montană în afară de dat din gură?

Problema astăzi ține de eficiență. Cu toții putem să vorbim, cu toții putem să ne dăm cu părerea. Mult mai important însă este să facem ceva. Iar spre deosebire de toți protestatarii, care contestă fără să ofere soluții, compania Gabriel Resources a respectat până acum toate condițiile legale și le-a oferit oamenilor numeroase posibilități de relocare. Numeroase marturii ale oamenilor din Roșia confirmă toate acestea, la fel cum numeroase instituții naționale și internaționale confirmă activitățile companiei și o vor supraveghea pe parcursul exploatarii propriu-zise. Pentru că aici nu vorbim de posibilități și de dorințe, ci de certitudini garantate de lege.

Prea multe discuții strică, prea multe proteste încetinesc progresul. Poate că este timpul să depășim aceste tarale democrației, poate că este timpul să ne asumăm răspunderea pentru victorii. Haideți să nu îi mai lăsăm pe ecologiști să ne conducă, haideți să nu mai avem nevoie în fiecare moment de avocați străini. Suntem liberi să decidem, suntem liberi să acționăm. E nevoie doar de o noapte întunecată și de câteva buldozere. Și poate după asta vor învăța și protestarii să aprecieze dreptul de a protesta și nu o vor mai face din oficiu. Pentru că libertatea înseamnă să știi că poți să faci ceea ce vrei, nu să faci neapărat asta fără să îți cont de consecințe...

Iar în final, închei cu o întrebare evidentă pentru orice om cu capul pe umeri. Chiar crede cineva că 320 de tone de aur și 1600 de tone de argint pot rămâne în pământ numai pentru că așa au chef ecologiștii? Pentru că da, e timpul să ne dăm seama că uneori ne place să argumentăm împotriva bunului simț...

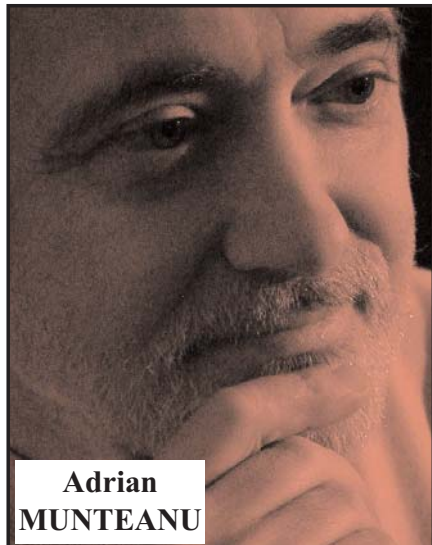
"Arguing against globalization is like arguing against the laws of gravity."

Kofi Annan - Ghanaian diplomat, seventh secretary-general of the United Nations, 2001 Nobel Peace Prize

Notă

Acest eseu este o părere personală asupra subiectului. Am folosit date publice, aflate la îndemâna oricui. Menționez că nu am nicio legătură cu Gabriel Resources sau Gold Corporation și am realizat această analiză jurnalistică în scop personal.

Subredacția Brașov ♦ Poezie ♦ Subredacția Brașov ♦ Poezie ♦ Subredacția Brașov ♦ Poezie ♦ Subredacția Brașov

**Adrian
MUNTEANU**

Spitalul Astra

Cât îmi doresc să mă doboare boala,
Să mi se urce ieiele în spate,
Să simt de-a pururi palmele brăzdate
De răni din iadul ce-și revarsă smoala,

Doar să-i mai văd privirea cum se-abate
Pe rostul spusei ce-o cuprinde coala,
Iar eu să-mi las durerile în poala
Ce nu-mi închide visele-n lăcate.

Aș vrea să stau mai mult de-o clipă-n jurul
Acelei inimi cu halatu-i cast,
Să-i potrivesc, cu drag de ea, condurul,

Dansând la balul rânduit cu fast,
Să-i sprijin trena, să-i aduc azurul
Cu soare-n mijloc, aurit și vast.

4 decembrie 2007

Curtea bisericii Sfântul Nicolae

Îmi tremură piciorul prins sub pietre.
Căsuțe mici se-nșiruie pe laturi.
Băbuțe supte, stând zelos pe paturi,
Veghează focul în ciobite vetre.

Turnuri străpung cu stolul de canaturi
Văzduhul spart în bocet de cumetre
Ce-n țintirim, sub cruci cu Ion și Petre,
Se tânguie subțire printre straturi.

Prunc străveziu, în argintii veșminte,
Deschid cărări, cu mortul înapoi.
Feresc tăcut cermitele morminte.

Valuri de plâns mă îmbrâncesc șuvoi.
Îmi iau ștergaru-acasă și, cuminte,
Aștept alt ceas cu ne-ntrerupte ploii.

27 aprilie 2007
Gruu

Aleea de Sub Tâmpa, duminica

Talaz de oameni, menajere-n țoale
Obraznice prin dezgoliri de pulpe,
Adolescente jinduind să-ntrulpe
Femei mature de la sfârc la poale.

Nu-i nici un loc pe bănci. Priviri de vulpe
Trimit săgeți. Răspund cu-n zâmbet moale,
Să nu-mi așez trăiri pe stânci domoale,
Ca să-mi preschimb traseu-n mii de culpe.

Târziu dispar. Rămân să-mi urc ținutul
Printre mirări din ochi de prunc nătâng.
Am pus sonetul pe hotar drept scutul

De istoviri, în veci să nu mă plâng.
L-am zămislit pe-alei și-mi e avutul
Ce-ntr-un târziu m-am nevoit să-l strâng.

22 iulie 2007

Casa Profesorilor

Deschid o poartă. Urc spre neștiutul
Etaj îngust, pe-nortocheate trepte.
Mi-aș fi dorit să nu mă mai aștepte,
Să nu-mi încuie în cămări avutul.

Dar mi-a deschis. Printre priviri nedrepte
Mi-a așezat pe frunte, strămb, sărutul.
M-am rușinat că nu știu începutul,
Lăsând răspunsuri în pustiu s-aștepte.

O palmă grea și-acuma mă mai arde.
În ceafă-nfipte ghearele de corb
Adânc brăzdară umilirii bastarde.

Un dascăl dur, nesimțitor și orb
A aruncat în fraged trup petarde,
Dureri târzii ce și acum mă sorb.

28 iulie 2007

Lacul din Poiana Brașov

Pe serpentine am învins talazul
De vuiete țâșnite din cetate.
Vezi tineri zvelți și cupluri în etate
Clădind cu arbori statuari zăgazul.

Și, dintr-odată, lucitor, se zbate,
Între oglinzi febrile ca topazul
Ce-ți mângăie înviorat răgazul,
Scânteii cuminții de credincios confrate.

În margini brazii își preling trufia,
Iar munții bat din clopote străvechi.
Sunt nași solemnii și gravi la cununia

Tăcutele ape. Străluciri perechi
Prefac vibrații tandre în vecia
Ce-a aninat smerenii la urechi.

4 octombrie 2007

Sclavii învățământului modern

GHIOZDANUL-POVARĂ

Copiii noștri sunt cocoșați de ghiozdanele înțesate-ochi de cărți! Ghiozdanele, care, altădată, erau umplute la maxim, metaforic, doar cu...vacanța, ce sosea, conform catrenului, "cu trenul de Franța", astăzi sunt adevărate poveri pentru umeri copiii! Sunt zile în care un astfel de instrument de lucru adjuvant cântărește 12-14 kilograme! Zeci de kilograme pentru umeri frazeți ai unui copil de 12-14 ani! Ce cară copiii în aceste ghiozdane devenite adevărate ranite de campanie, pentru soldați antrenanți? Manuale, culegeri, caiete de teme, caiete de notițe, dicționare, penare cu tot felul de pixuri și creioane colorate, cutia cu acuarele, sticla de apă plată – apa de la robinetele din școli este insuportabilă! – apoi, vocabulare, Biblia ori caietul de religie, reviste de specialitate – matematică, fizică, chimie, biologie, catehism...

Acum este vacanță, dar este scandalos în timpul școlii să-i vezi pe băieții și fetițele din ciclul gimnazial, mai cu seamă, cărându-și, aplicăți spre în față, trăgând ca de sănii imaginare, de ghiozdanele-mamut. Medicii se fac parcă a nu vedea, dar ne dau sfaturi pe la tv, că scheletul copiilor este fragil și că în perioada de creștere ei, copii, nu trebuie să una, să alta... Dar medicii și asistenții din cabinetele școlare au cântărit, vreau, ghiozdanele, și să le compare cu cele învățate în facultate, și să recomande profesorilor îndreptarea situației? Aiurea, nu am aflat pe nicăieri de o astfel de atitudine profesională!

Ce îi face, pe de altă parte, pe acești copii să care atâta "carte" în spate, ca niște sisifi ai sârghiței neîncetate? În primul rând, numărul mare de materii pe care trebuie să le parcurgă conform programelor școlare, supra-încărcate și aiuristice, pe alocuri, întocmite. Pe de altă parte, acestei cutume i se suprapune ambiția multor profesori de a avea copii ultra-poerformanți, cu care să meargă la tot felul de concursuri și olimpiade, cu rezultatele obținute, ei acumulând puncte într-un sistem care contează la salarizare și gradații de merit...

Obținerea de puncte, în acest fel, nu mai ține cont de supra-solicitarea elevului, atât fizică cât și psihică. Pentru că o dublare a materiei concepute pentru a fi asimilată la clasă, conform programei, de o cerință recomandată a acestor profesori, de a lucra după tot felul de culegeri și manuale alternative, după reviste editate de alți profesori, la edituri conduse de alți profesori sau din aceiași sistem didactic, îi obligă pe micuții elevi din ciclul gimnazial la eforturi foarte dure. După 4-5 ore petrecute la școală, vin acasă și mai dedică alte 4-5 ore rezolvării temelor, cu exerciții, probleme și teste, desene și referate, nu doar din manuale ci și din celebrele culegeri! Și asta, aproape zilnic! După cele 8-10 ore petrecute în universul cărții – observați, o zi de muncă fără nici o exagerare, chiar mai mult, și asta la doar 10-12 ani! - ce timp... liber îi mai rămâne elevului? Dacă mai scadem din 24 ore ale zilei și cele opt ore de somn, îi mai rămân vreo 4-6 ore, undeva între orele 19-22 și, eventual, după amiaza, o oră-două... Este un regim draconic, să recunoaștem, pentru care, orice salariat, inclusiv profesor, ar cere o remunerație babană, pe bună dreptate!

Elevii din ciclul liceal, au aceleași manuale-gigant, multe și prost, neatractiv întocmite. De aceea, elevii nici măcar nu se mai ostenesc să le care până la școală. Sătui de cei patru ani gimnaziali, când au cărat pe rupte manuale în ghiozdan, după clasa a noua, liceenii se încăpățânează să... uite manualele acasă, venind la școală cu caiete subțiri, cărate în poșete - de către fete - și în buzunare largi, ori, în cel mai bun caz, mape de plastic - de către băieți. Este o reacție firească, subconștientă, care își are explicația în anii turbați, când cărau mai mult sau mai puțin inutil kilograme de manuale și culegeri... facultative, dar obligatorii la cumpărat!

Cu ce vor fi mai deștepti copiii cu ghiozdanele-povară decât copiii care ar beneficia de un orar mai flexibil și de o didactică ce le-ar respecta condiția umană firavă?

Cu ce sunt mai slabi la minte profesorii lor, care nu au cărat atâtea kilograme în spate, ca niște

sclavi ai științei și culturii, ai cunoașterii, în general? Cu nimic, evident, pentru că, iată, nefiind nevoiți la așa cazne, au ajuns profesori, învățători, "luminători de minți"!

Dan ȘALAPA

Credem că această antrenare în exces a minții în dauna trupului, dar cu repercusiuni asupra psihicului, ar trebui să înceteze. Așa cum ar trebui să înceteze în cadrul învățământului românesc și stimularea goanei profesorilor după puncte, puncte, puncte, și iar puncte, cu orice preț, bune de adăugat la dosarul personal! Tot respectul pentru stimularea sârghiței elevului, pentru crearea unui cadru competițional, bazat pe cunoștințe și exercițiu, perfecționarea neîncetată a aptitudinilor etc., dar pentru asta nu trebuie să rupem spinările copiilor și să le inducem frustrări pe mai târziu.

Prețul este prea mare, nepermis de mare, cu atât mai mult cu cât nația română a produs minți luminate permanente, chiar și în perioada în care se mergea la școală cu săciul, ceaslovul și tablita de piatră, ori, mai târziu, cu abecedarul, maculatorul, călimara și tocul cu peniță!

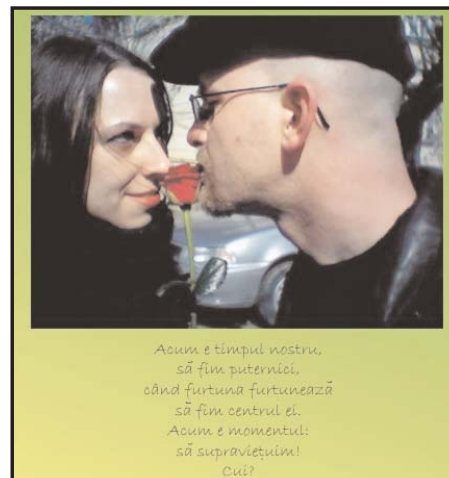
Astăzi, culmea, în plină expansiune a calculatorului și a laptop-ului, aceste enciclopedii ambulante, la îndemâna oricui, practic, în era super-comunicațiilor și a tehnologiilor miniaturizate, copiii noștri cără zeci de kilograme de cărți și caiete cu spinarea!

Otilia-Vanda
CIUBAN

&

Alex PORC

Acum e timpul nostru,
să fim puternici,
când furtuna furtunează
să fim centrul ei.
Acum e momentul!
să supraviețuim!
Cui?

EU

sunt o culoare abstractă
cu părul lung.
Nu cred în cerc, nu cred în sferă...
Locuiesc în matematici aplicate.
Aplicate grosolan.

I
am an long-haired
abstract colour.
I don't believe in circle, I don't believe in sphere...
I live in applied Maths.
Coarsely applied.

PRINTRE PEȘTII STRĂINI

lui Ionuț Baic

Mă simt de parcă aș fi verde transparent
ca apa Wasser-ului dimineața,
cu firimituri de pietre
roșiatice,
unele foarte ascuțite,
altele mari și albe...
Mă bucur de argintul
peștilor
dar mi-e teamă să înot...
Nu știu să înot,
Nu vreau să înot
Să nu cumva să-mi otrăvesc transparența.

BETWEEN THE UNKNOWN FISHES

to Ionuț Baic

I feel like being broad green
like Wasser's water in the morning,
with purple rocks
morsels,
some extremely sharp,
other huge and white...
I enjoy the fishes'
silver
but I'm afraid to swim...
I don't know how to swim,
I don't want to swim
To somehow avoid poisoning my transparency.

ARS POETICA

Eu nu scriu poezie.

ARS POETICA SE ÎNTOARCE

Nici eu, nici nimeni altcineva
nu scrie poezie.

ARS POETICA FOREVER

Nu Dumnezeu a murit,
ci poezia
și Nietzsche.

POETIC ART

I don't write poetry.

POETIC ART RETURNS

Nore me, nore anyone else
writes poetry.

POETIC ART PENTRU TOTDEAUNA

It is not God who died,
but poetry
and Nietzsche.

ARS APOSTROFICA

Eu nu știu să scriu poezie.

ARS SECUNDA

Eu nu vreau să scriu poezie.

APOSTROPHICAL ART

Writing poetry is something I don't know.

SECOND ART

I don't want to write poetry.

Aici trebuia să apară continuarea prozei

“De ce scriu așa bine”.

NU VA MAI URMA.

Din păcate și din motive personale, scriitorul

STELORIAN MOROȘANU s-a retras

din

activitatea literară și culturală a țării.

Remus FOLTOȘ

ARLECHINUL DIABOLIC

Arlechinul diabolic s-a strecurat în sufletele tuturor celor care vor să meargă cu destinul lor până la capăt, să suporte ultimele consecințe ale alegerii derutei definitive ca mod de viață. Neștiind în ce direcție s-o apuce, truditul absurdului oricărei alegeri se va face de răs și chiar va adula acest destin nelalocul lui. Stărnind râsul, poate chiar și oprobiul celorlalți, el va deveni, chiar dacă uneori doar în reveriile sale cele mai intense, un arlechin blestemat căruia i se dă maximum de atenție și minimum de respect. El va

urî respectul și, devenind un anarhic, își va dori, onest, aplauzele la fel de mult ca huiduielile. Și nu se va găsi nimeni care să-i înțeleagă alegerea aceasta pentru risipă însă el, care nu are nimic al lui, dă totul. Orice giumbușluc îl costă dar ilaritatea generală îl satisface pe deplin. El pierde mereu în fața tuturor, e învins și ținut la zidul rușinii și stălpul infamiei asemeni pharmonului, dar găsește întotdeauna resurse să producă spectacol din nimic, începând prin a se lua de piept cu el însuși. Mergeți la circ, la circulele eternelor arlechini eterni să vedeți că această luare de piept cu el însuși este primul număr al lor și este atitudinea lor firească. Este lecția autofectării (termen din aristotelism), lecția pe care orice om poate învăța de la arlechinul primitiv de palme date de el însuși. Principiul autofectării spune că poți acționa asupra ta însuși ca asupra altuia, poți fi și activ și pasiv în același timp. Dar nu poți face acest lucru fără să descoperi că activul (inițiatorul de esență gândului, gând care nu se poate întoarce asupra sa) e separat de pasivul care suportă, în corporal, în fizic, acțiunea activului. La fel cum ochiul vede dar nu se vede pe sine, tot la fel arlechinul își dă palme știind că invizibilul gândului, a supervizorului corporalului, nu e totuna cu obiectul asupra căruia se exersează – corpul. Nicăieri în natură (în afara cănelui care își mușcă coada) nu vei găsi o atare conștiință de sine și o conștiință a debulării mai dezvoltată ca a arlechinului. El își întinde mâinile în față și, privindu-le, devine mirat căci înțelege iluzia lor (vederea lui – imaterialul, mâinile văzute – materialul). Când își continuă numărul mai departe singurul lucru pe care îl poate face este să se dea peste cap, dar, să nu uităm, face asta și la propriu și la figurat. Dându-se peste cap el își afirmă identitatea cu sine de la început până la sfârșit, egal în suportarea conștiinței autofectării. Tumba și uneori saltul mortal sunt riscurile deținerii acestei conștiințe. Totul e dat peste cap atunci când știi că ființa ta e dihotomică: o parte care vede și o parte care este văzută. Asta spune și jongleria – apanajul arlechinului. Întreg corpul se dezvăluie a fi instrumentul prin care își face simțită prezența un altcineva care "trage sforile" și intermediară acel ceva imponderabil – de natura sufletului – și care este efectul jongleriei. Corpul devine astfel o specie de maniabilitate și, dacă te gândești mai profund, întreaga ta ființă corporală este acel ceva care se oferă la dispoziția a și este întotdeauna disponibil pentru. Atunci ești salvat. Asta pentru că și se dezvăluie Invizibilul ca existând ca atare, în vecinătatea corporalului, în directă acțiune cu el însă depășindu-l. Tot ce este văzut și vizibil e aflat la dispoziția a ceea ce nu e vizibil și e aflat fie în interiorul tău invizibil, fie în interiorul lumii dar și al tău – invizibile ambele. Fiind pe de-a-ntregul în acest adevăr al invizibilului, diversitatea lumii nu ți se mai pare de neînțeles și mută și insondabilă, pentru că lucrurile nu mai sunt de aici înainte doar ceea ce e vizibil. Ceea ce e vizibil e de neînțeles și de necuprins într-un sistem de gândire sau altul. Dar dacă adăugăm invizibilul la ceea ce e vizibil putem să ne salvăm căci abia acum punem existența noastră și a lumii sub semnul misterului. Știința, încă din frageda pruncie, își dorește să facă acest invizibil cât mai vizibil. E o luptă adevărată a tuturor cu acest invizibil dar mijloacele de a-l ataca nu mai progresaază din lipsa unor presupuziții serioase date de un sistem de gândire globalizat ce poate explica absolut totul pornind de la cunoștințele actuale din toate domeniile. Ar trebui ca cineva să facă efortul de a găsi toate explicațiile despre cum funcționează vizibilul pe baza invizibilului, de a face acest invizibil conceptibil în cea mai coerentă formă. Exemplul arlechinului este acela de la care se poate pleca în opera de conștientizare măcar a acestui invizibil iar noi trebuie să fim aceia care să îl încurajăm pe arlechin să-și dea palme adică să ne ofere acea lecție a autofectării care ne duce direct la invizibilul inserat în structura ființei noastre. Abia atunci când vom fi părtași la invizibilul din noi, vom putea să înțelegem mai bine treptele pe care trebuie să le urcăm până la Cunoaștere și Adevăr.

Răzvan DAVIDESCU

NAE IONESCU – ÎNCERCARE DE FILOZOFIE CREȘTINĂ ROMÂNEASCĂ

Nae Ionescu reprezintă fără îndoială un reper ilustru și antologic în peisajul culturii și spiritului românesc.

Este tulburător, misterios și fascinant cum gândirea acestui om a putut să influențeze o întreagă generație într-un mod atât de puternic.

Ca să ne facem o impresie despre ceea ce a însemnat Nae Ionescu, amintim între altele și reacția unui contemporan al marelui profesor, anume Miron Radu Paraschivescu, care, după moartea Profesorului, cu ocazia publicării unei scrisori a acestuia, constata uluit impactul și urmările acestui în aparență simplu gest: „Și îi spuneam lui Vinea «Dar nu te pătrunde, domnule, faptul ăsta, nu te tulbură gândul că Nae Ionescu, care a fost dacă vrei, în sensul comun, un ratat, un visător, un himeric, este prezent între noi, acum, la doi ani și mai bine după moarte? Nu vezi că astăzi omul ăsta, care n-a fost nici măcar ministru în țara în care Guță Tătăreanu și D. R. Ioanițescu au putut să fie, planează încă primejdios de prezent? Iată: un articol, o scrisoare de-a lui, publicată într-o gazetă ca Evenimentul lui Șeicaru, poate stârni o furtună care depășește, cu mult zidurile redacției!. Cum îți explici asta?»”.

Ne întrebăm și noi alături de Miron Radu Paraschivescu căreia taine se datorează celebritatea fără precedent a profesorului Nae Ionescu. Ne întrebăm pe seama a ce trebuie să punem succesul său uluitor care vrăjise generația interbelică și care în același timp stârnea și ura, antipatia și invidia multora. Este greu să dăm un răspuns satisfăcător, dar neîndoios este că în acest om erau concentrate daruri și calități uluitoare pe care de-a lungul vieții, ca un constructiv oportun, le-a speculat și exploatat fără intermitențe, numai și numai în interesul altora și al nației pe care a slujit-o cu infatigabilitate.

Privind în perspectivă înțelegem că tot ceea ce a întreprins Nae Ionescu în ogorul culturii române nu a fost în van, nu s-a irosit și nu a stat niciodată sub blestemul nefinalității ce caracterizează îndeobște acțiunile pornite exclusiv dintr-o voință răzvrătită, și care nu au primit girul binecuvântării Cerului. Așa cum Gamaliil verifica veridicitatea și viabilitatea unei filozofii, a unei ideologii, a unei manifestări spirituale în genere, prin semnul durabilității în timp a acesteia, tot așa și noi, cei de acum, privind retrospectiv, realizăm că teribilul și neliniștitul Nae Ionescu a avut girul providenței, a avut binecuvântarea cerească în tot ceea ce a zis, gândit și făcut.

Cum să-l mai incriminăm ca schismatic al culturii și spiritului românesc pe unul care a descoperit, crescut cultural și rănduit să împlinească cu orice preț misiunea slujirii Adevărului, o întreagă generație?

Ce am fi fost noi, dacă în panteonul culturii autohtone, alături de ilustre figuri, nu ar fi stat și un Vulcănescu, Eliade, Noica, Cioran, Tuța, M. Sebastian, A. Paleologu, și alții. Este curmăturător pentru cei înzeștrați cu o anumită sensibilitate a lucrurilor, să descopere cum Dumnezeu lucrează prin oameni și în cultură, la fel ca și în duhovnicie. Căci ce ar fi însemnat viața duhovnicească română dacă nu ar fi fost un moș Gheorghe Lazăr, care să-l fi crescut spiritual pe un Ioanichie Moroi, în umbra căruia să se fi ridicat vertiginos un Ilie Cleopa. Iată cum numai suprimând timpul putem vedea și înțelege cu adevărat cum toate au un sens.

Un alt semn al autenticității valorii acestor oameni este și semnul jertfelniciei, sub care cu demnitate s-au așezat conștient și consecvent de-a lungul întregii lor vieți. Nu numai că ineluctabila desfășurare a destinului istoric nu le-a îndepărtat acest pahar, dar ei înșiși au înțeles că numai prin această ultimă ofrandă, misiunea le va fi împlinită cu adevărat.

Toți acești străluciți discipoli ai Profesorului au primit cu seninătate jertfa atât în spirit și cultură, în sensul că în ciuda vicisitudinilor, niciodată nu s-au gândit să se dezică de Adevăr, și apoi în trupul și în carnea lor, tocmai pentru slujirea dorinței lor de a-și păstra cu orice preț demnitatea și libertatea spirituală. Știm că aproape toți dintre ei au intrat în închisorile comuniste și mai știm din mărturiile multora că s-au purtat cu demnitate acolo, în spiritul Profesorului, ducând cu ei în acel iad al deznădejdi o rază de lumină, un crâmpel de cer albastru, tocmai prin bogăția spirituală și culturală de care făceau dovadă.

Este cunoscut episodul morții lui Mircea Vulcănescu, care la capătul unei întregi demonstrații de manifestare a iubirii față de aproapele, a primit moartea cu seninătate și liniștea unui sfânt, iar ultimele lui cuvinte – paradigmă a structurii sufletesti a generației sale, generație crescută de Profesor, dar și testament înțelept pentru un popor cu velleitate autentic creștină – au fost: «Să nu ne răzbuțați!».

În toată această realitate implacabilă vedem împlinirea cuvântului Profesorului care nu de puține ori la cursurile sale afirma că vitalitatea și viabilitatea unei gândiri este verificată de mărturia metafizică de credință a generației pe care această gândire a născut-o. Putem oare spune că cele spuse profetic de el acum șaptezeci de ani, nu au fost întocmai? Ce altă generație, ca cea inventată, născută, crescută și prelucrată de el, a mai dat un randament cultural și spiritual atât de înalt?

Un alt mare reprezentant și apologet al sufletului și simțirii românești, Părintele Nicolae Steinhardt, în sublimul său Jurnal al Fericii, ne face mărturisirea valorii lui Nae Ionescu, despre care, în închisorile comuniste se făceau aprecieri ce poartă în ele o conotație religioasă. Astfel era considerat „umbra cea mai prestigioasă care de la Zamolxe încoace s-a profilat pe cerul tracie”.

Ceea ce este tulburător este faptul că acest gen de caracterizare a Profesorului este folosit frecvent. Iată că omul acesta, prin prodigiozitatea sa, prin luciditate, prin eferescență și dinamism, prin consecvență și infatigabilitate în urmărirea și împlinirea dezideratelor, prin spontaneitate, prin stil, prin carismă, prin imprezibilitate, prin pertinență și relevanța gândirii și spuselor sale, prin tenacitatea și intransigența faptelor și atitudinii și mai ales prin originalitate, a reușit să fascineze, să hipnotizeze, să deconecteze pertinența aprecierilor îndreptate către o persoană în definitiv umană. Așa încât în mod facil s-a ajuns la idolatrizarea sa, dar o idolatrizare consimțită și justificată până la un punct.

(Va urma)

Construct Pack

tel: 0262 317 015
fax: 0262 311 493
mobil: 0729 615 078
www.constructpack.ro
E-mail: office@constructpack.ro

1. gamă largă de **AMBALAJE DIN CARTON** ondulat și microondulat, cutii colectoare sau de prezentare;
2. produse din **POLISTIREN EXPANDAT**, orice formă (2D) folosite în special pentru protejarea sau separarea produselor ambalate;
3. și nu în ultimul rând **MOBIER TAPIȚAT** (scaune, canapele) cu piele, stofe sau imitație de piele în diverse culori pentru toate preferințele.

Transportul inclus în preț
Cu noi se închide și se deschide cutia

Marius MITEA

Verde și albastru cu odin

Motto:

“Caci Tatăl a trei frenezii surorii Odin este:
Inspirația Poetului, Furia Razboinicului,
Delirul Șamanului...”

cântul I Sfârșitul

Într-un târziu vom pricepe poate
de ce frica nu va mai avea
gustul dulce de pe vremuri și
miresma de blândă și
verde avalanșă de ce cuvintele
ni se vor învărti reci-albastre-n
gurile cleioase de ce
zilele orele minutele
ce ne vor despărți de întâlnirea cu zeul
din mlaștina cerului
ni se vor prelinge scrijelinde pe trupuri
din ce în ce mai repede și
prin artere ne vor mai curge atunci doar
arhanghelii
și câinii obosiți ai
memoriei iar noi vom zăcea în țărână
cu colții scurși cu ochii-mpleticiți
dar până atunci
vom arunca în continuare cu sulite în
privirea lui duiosă
în privirea lui verde
însăngerând-o

cântul II Lamentația

istoria mușcă și ea din noi cu
dinți viermănoși
odin plânge încetșor
prăbușit pe o masă silinoasă din
fundul tavernii muncitorești, zeul
împarte bolboroseala magică
a fumului de țigară-necat
în vodcă ieftină cu vasele
proletarului mesianic. revoluția
se petrece zilnic
a devenit un ritual scorburos
al cenușii. noua eră-și croiește
cu greu drumul spre noi
săpându-ne tunele-n
stânca occipitală. uneori
o simțim cum adie peste republică
precum un miros vag
de sabie. alteori
nu-i acordăm atenție

suntem singuri
mai singuri decât
după ultimul război
mondial decât
sonda ruginită de pe marte
decât monumentul eroului necunoscut
și stingher strivit din toate părțile
de-albaste și reci sedii de bănci.
decât neputința măreață
a zeului
din mlaștina cerului

căci spectrul neputințelor noastre
plutește pe ape care
ape se fac moi târzi spre
a se îngădui jungherului.
ne dăltuim chipuri cioplite-n vodcă
ne-ntrupăm fantasmele-n făpturi
tubulare străvezii și țepoase
și apoi tăcem simultan în
corul buimac al lehamitei.
liniștea ne-a surprins în
templul acela rece
suspendați deasupra mlaștinii
zdelindu-ne degetele în
harfa cu mațe în lira

cu minciuni fumurii
bine acordate
în adâncul nostru
foșnește cenușa
viitoare

în carotidă
ne-au crescut lame de săbii. catedrale
alcătuite din dangăte-ngemădate de clopot
se năruiesc încetșor timid eliberând
spațiul îngust infiripat între
encefalul nostru și durere. noaptea
cade-n genunchi spărgând seceta
în mii de cioburi arzânde. ochii
ni s-au uscat și
foșnesc în vântul neguros
de toamnă târzie.

peste pleoapele crăpate
curg muzee farmaciei
crășme gări bordelului și
instituții publice fără
să lase vreo
urmă. într-o eternă zi
de luni.
blue monday

apocalipsa
este scumpa noastră patrie
plaiul străbun în care
trăim și din care
ne nutrim cu nesaț.
pământul udat milenii
de-a rândul cu sudoarea
sângele limfa și veninul
glorioșilor noștri
strămoși. țara atroce meleagul final
în care cu haosul entropia
necroza dezagregarea vârtos
ne desfrământă sub privirea-ngăduitoare
a zeului
din mlaștina cerului

voievozii ne băntuie stingheri ficatul
i-am smuls din cimitire din
mânăstiri și mausolee
le-am turnat mormintele
în pahare și am tras o paranghelie
de sfârșit de lume.
în timp ce miresele ne așteptau
cu picioarele desfăcute
pe paturile puștilor pe
lamele ghilotinelor
pe cânepa-nflorită
a ștreangurilor

ne fumăm cu patimă
propriile ciolane mustind de
verde măduvă
împingem aerul zdrențuit în carnea
trâmbețelor ne privim dimineața
decesul în ochii lucind de veselie
moartea
are trup voluptuos și voce șagalnică
femeile noastre au
sâni de sticlă împăienjenită
mireasmă de altar păgân și
gust de regrete

el se agață plângând de ochii mei verzi
și-ncearcă să-mi rupă zăgazurile privirii
să-mi desfacă auzul în așchii
să-mi băntuie somnul deghizat
în ploaie de spini. când privirea mea
năpraznică-l lovește stărnind
nori de sânge cețos observ că
între coaste-i odihnește lama
pumnalului iar dintre sprâncene-i
răsare câteodată
vârful domol al unui glonț
de argint

în piața din mijloc ne adunăm toți
tăcuți în jurul ygdrasil-ului festiv
amenajat de edili ne ținem de mâini și
comitem cercuri . furia noastră sublimă
fertilă este pe ea cresc holde mănoase
spice aurii însăngerate animale
cu carnea dulce hălăduiesc
într-însa. și setea se-ncheagă
rotundă în coarnele zeilor

printre turnurile-mpleticite
ale burgului zac în colbul străzii
fraze cuvinte litere
coaja crăpată de arșiță a discursului
se desface trosnind și cade.
oratorii se scurg din tribune
și se-mpreună pe caldarâm
în orgii fumeagânde.
pe buzele funcționarilor se nuntesc
scorpionii
prevestind verdele

și albastrul palid

al degetelor ei
încleștate pe cuțit . lama
miroase a nisip încins.
însinat amară e lucirea ei
reflectată-n ochii zeului
din mlaștina cerului.
privirea lui se surpă-n
bucăți moi gelatinoase
ce se prăbușesc
asupra noastră. dinspre apus
se rostogolește spre noi
stigmatul verde
al crimei

rătăcit în crășma
burdușită de proletari inconștienți
discret arhanghelul
se prelinge pe lângă pereții cariați și
se-ascunde după teighea
unde începe să scâncească.
își secționează aureola cu
un ciob de alcool și-apoi
barmanul îi așează agonia
pe raft printre sticlele de vodcă
peste ei s-a rostogolit brusc
noaptea

iar cerul s-a răsturnat
și-a-ntors cealaltă parte spre noi
deasupra noastră își-arată-acum
intestinele glorioase de pe care se scurg
asupra-ne bucăți vâscoase de zei
insuficient digerăți și zemuri celeste.
zenitul lucește-a
viscere-aburinde
orizonturile au fost întunecate
de fierea lui fierbinte revărsată
peste mațe.
cerul e un cadavru
pe masa de autopsie. înspre apus
encefalul lui jilav zvâcnește
ionizând atmosfera.

fiare-nlăcimate se scurg pe
umerii noștri spintecându-ne pielea
sfărtecându-ne carnea-nverzită
de poftă nemernice
decupându-ne metereze în stern.
lichefiindu-ne coastele.
cuibărindu-ni-se
printre vertebre.
smulgându-ne din
noi înșine.
în fiecare seară când
apun viperele
ne înalțăm spre culmile
sângelui

în fiecare dimineață la
răsăritul durerii
ne trecem gânditori
degetele prin hățșul arterelor prin
jungla tendoanelor prin
iarba subțire a capilarelor
ne căutăm prin ventricule prin auricule
prin glande prin vertebre
prin lobii encefalici și
nu ne găsim decăt
într-un târziu

ne curățăm retina de ciulini șpan și
scrum și-ncercăm din nou
să murim frumos
și cât mai
sus

deasupra noastră
doar lupii doar
paingii

(Fragment din volumul în curs de apariție)

Abonamentul
la revista
SINGUR
nu te lasă
singur!

The Next Generation ♦ The Next Generation ♦ The Next Generation ♦ The Next Generation ♦ The Next Generation

Noapte albă

Tremuram ușor, plimbându-mă încet pe străzile obscure ale unui cartier rău-famat; picăturile muribunde ale ploii îmi atingeau într-un fel protector obrații și părul, apoi se topeau resemnate, lipsite de putere. Mi-am tras gluga hanoracului pe cap, ferindu-mă de atingerile indiscrete ale stropilor. Noapte. Târziu. Interzis.

Mi se pare că sunt atât de liberă, atât de vulnerabilă totodată; aerul rece și curat al dimineții mijinde mă umplea pe dinăuntru, lăsându-mi uneori impresia că nu mai am trup, ci sunt doar o fantasmă ca multe altele, privind inconștientă, impasibilă și absentă un punct fix de pe zarea dimineții apropiindu-se. Brusc, am simțit o nevoie crâncenă de a alerga. Îmbătăta de aerul amețitor, mintea reactionase; creierul poruncise; picioarele s-au mișcat înainte ca eu să conștientizez ce se întâmplă; totul se petrecea mult prea repede pentru mintea-mi obosită ce nu putea să țină pasul cu sentimentele. Senzația de libertate s-a accentuat, și conștientizarea disipând bălțile minuscule au creat în juru-mi o ninsoare blândă de picături murdare ce îmi implanta în minte ideea eronată că alergam deasupra norilor, ținuturi de răsuflare rece, și gheață, și imaginație... Noaptea parcă mă întorsesee în timp, la copilăria inocentă de odinioară... Un hămăit depărtat și brutal a împrăștiat mult prea repede întunericul și raze stacojii se îțeau deja curioase la

horizont – întreaga vrajă a plimbării se spărsese brusc.

Drept urmare, mi-am privit nepăsătoare ceasul, atitudinea-mi morocănoasă și arogantă revenind. Șapte. Dimineată. Am chicotit, ușor amuzată. În momentul ăsta, probabil, alarma de la telefonul mamei suna. Peste câteva minute, căutându-mă peste tot, va da într-un sfârșit de bilețul din bucătărie:

«Dragă mami și tati (oare când o să încetez să vă spun așa?),

Am de gând să mă plimb toată noaptea pe afară. Am unde să dorm. Puteți să mă pedepsiți mâine.

Mădălina »
Și, bineînțeles, îl va suna pe profu' de meditații, scuzându-se și găsind un pretext oarecare pentru absența mea.

Am chicotit din nou, formând numărul 11 la telefonul din fața mea.

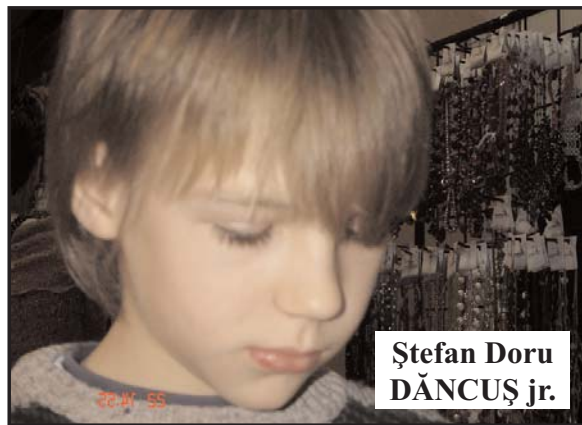
-Cine e? am auzit o voce morocănoasă înăbușindu-se într-un căscat, după ce sunasem de vreo trei ori.

-Scuze, Nell, sunt Mădălina. Știi, am pregătit la română azi, pot să urc la tine ?

Hohotele isterice aproape răsunând din cutia de metal, apoi zgomotul sec, anunțându-mă că Nell îmi descuiase. Am împins ușa grea de metal a blocului, simțind că redevin irecuperabila adolescentă; refrenul surd de la un cântec stupid pentru copii se pierdea încet, peste el auzindu-se clar cel de la « Slalom printre cretini ».

Mădălina Maria
DĂNCUȘ

Ștefan Doru
DĂNCUȘ Jr.

PRINȚESELE

Afară-n umbra nopții
Pe râul pustii
Traia odată veșnic
Și deznădăjduit
Un prinț cum nu există
Înveșmântat în trestii
Pe iarba desă stă.
În stânga lui erau
Trei frumoase prințese.
Pe cea mică o chema
Crai verde de stea
Pe cea mijlocie
Prințesa aurie
Și pe cea mare
Amuleta de soare.
Cea mare spune așa:

-Eu mai stau pe gânduri,
Mă gândeam că tu vei ști
Că în veci nu vei muri.
Cea mijlocie:
-Eu sunt fiică de ciocârlie;
Dacă darul tău mi se va da,
Îți voi da împărăția mea.
Și cea mică:
-Eu nu cred că tu vei ști
Ce dar în schimb vei primi:
Cu raza soarelui,
Cu zările cerului,
Și Crai Verde vei fi pe tron.
Prințul spuse:
- Dintre toate aleg una –
Pe cea mică între stele
Soață să îmi fie,
Veșnic bucurie.

Nicoleta Simina PROSTEAN

GEMENII

Da, te cunosc.
Nu, nu te-am văzut niciodată.
Da, îți recunosc parfumul pielii.
Nu, nu te-am atins niciodată.
Da, e vocea ta.
Nu, nu ne-am vorbit niciodată.
Da, ești bărbat.
Nu, nu-ți sunt femeie.
Da, sunt buzele mele.
Nu, nu sunt sânii tăi.
Da, ești al meu.
Nu, nu ești a mea.

REM

Mai strigă-mă în visul tău
dimineața.
Și ia-mă-n brațe ca acum
Căci trupul meu nu te simte.
Eu dorm.
Trupul tău nu mă mai încălzește
ca ieri.
Sufletul îmi râde.
Eu mor.
Plămâni-mi sugrumați, n-au aer.
Picioarele-mi legate de pat
îngheață.
Carnea sânilor mei putrezește.
Buzele-mi se usucă în întunericul
din cavou.

M-ai ucis,
Îmi rog Învierca!

Udă-mi buzele cu sudoarea frunții
tale!
Hrănește-mă cu pofta ta de viață!
Fă-mă să renasc din pasiunea ta
Și suflă-mi în ureche, te implor,
iubirea!

Trăiește și-ți simt căldura mâinii.

EVO, FEMEIE!

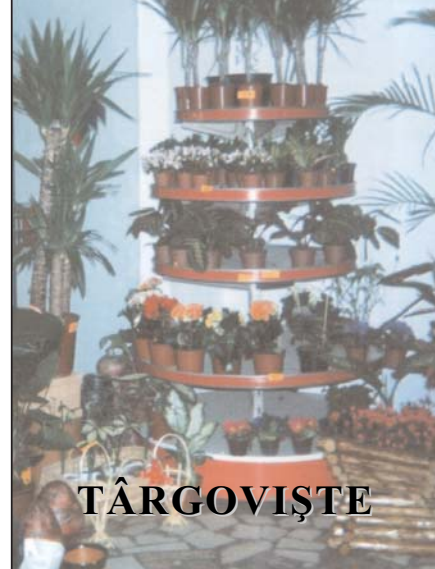
te încolăcești precum un șarpe
veninos
pe oase mari și reci de bărbat,
tu, mănuașă de piele uzată.
tot tu, femeie,
ești pălărie de soare
în arșița amorului.
ce porți mereu cu tine-n pântec
se cheamă viața!
lumea-i un spital de nebunii
și nebunii te vor pe tine,
boală contagioasă!
am spart ochiul de sticlă
și tu ai pierit într-un trup de piatră

ETUI

Îmbrăcate în lumina soarelui apus al
iernii
Două suflete încep un dans al tăcerii
Mișcări lente dezgolesc brațe
nemaatinse
O piele proaspătă se vinde second-hand
Prețul se stabilește
Moarte balerinilor
Și viața duhurilor ce tac!

Plante de apartament. IMPORT OLANDA

Magazinul
"Muntenia"
PARTER

TÂRGOVIȘTE

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦

Leonard ANCUȚA

focus 1000x

"Imagine me and you I do
I think about you day and night
It's only right
To think about the girl you love
And hold her tight
So happy together"- The Turtles

draga mea
s-au chinuit mulți să spună că lumea e mare că universul
nu are margini
că există stele de 1000 de ori mai mari decât inima unei mame
au inventat infinite
au construit biserică pentru ele
nimeni nu s-a gândit dinainte cum încapă infinitul într-o biserică

așa cum se încapă în tine în mine
împreună în viața dinaintea morții
poate mai mult

draga mea
mi-aș fi dorit imunitate absolută
să stau cu barda udă între picioare să beau bere roșie
să ascult cântecul vântului
mulțumit că am pus foc satelor din ochii minții pe unde mai sălășuia
câte o imagine a ta că am otrăvit fântânile cu disprețul meu
ai fi zis că omul acela bărbos nespălat mirosind a somn de pământ
e fericit
dar dacă mă uit de aici din vârful dealului
mogâldeța de jos pare un pitic trist iar briceagul de făcut fluier
strălucește în lună ca roua ochilor

draga mea
mă uit în fiecare zi la rămășițele zilei așteptând clipa în care
se va schimba finalul
știu că va veni ziua aceea în care se vor săruta cu pasiune
măcar odată în final ca în marile filme americane
până atunci joc teatru în fața televizorului îl fac să rădă pe buster
keaton
mi-am intrat complet în rol
vecinii poliția salvarea sună la ușă
eu arunc cu apă pe tavan mă pregătesc să le spun
că e de sus

draga mea
mi-am cumpărat trusa micului optician mi-am făcut un microscop
am pus între lamele resturile de la micul dejun
am studiat atent am aflat că Dumnezeu are un plan
pentru oameni
când va veni momentul se vor transforma în puf de pădărie
vor zbura către soare
se vor învăța de două ori în jurul lui îi vor pune hățuri
vor pleca în căutarea iubirii noi ne vom ascunde bine
în linia care seartă lumina de întuneric apa de foc
liniștea de muzică

cândva vor scrie despre noi ne vor juca viețile clonele
lui Vivian-Leigh și Brad Pitt

draga mea
cînd m-am trezit mi-am dat seama că sunt un mare prestidigitator
m-am născut l-am luat mamei durerea
am învățat-o să-mi cânte cînd am făcut odată oaaa!
tatei i-am făcut niște umeri mari atât de mari încît sisif a rămas fără
treabă
am făcut să-mi dispară acneea am învățat 33 și 1/3
nimeni nu s-ar fi așteptat
nici nu trebuie să spun abracadabra într-o clipă sunt în toate femeile
ca un copil despre care doar tu vei ști
cum se naște
voi avea umeri la fel de albi ca ai tatălui meu

draga mea
am găsit o fotografie mai veche de-a noastră
într-o carte cumpărată de la anticariat
devolpată pe o frunză de tei uscată se vede bine chipul tău acolo
eu par mai slab și aveam ochii mai limpezi atunci
mai știu cînd ne imaginăm primăveri cînd ne imaginăm copaci sub
care să ne sărutăm
mirosul se simte și acum
oare cine se mai pozează toamna
sub copacul acela

draga mea
bnr crește dobînda leul se depreciază
peste câțiva ani voi umbla cu doze de carmol în buzunar
voi vorbi limbi necunoscute sau voi cânta propria mea versiune
a celebrului cântec the turtles
voi dormi sub podul grand sau în gara de nord nu voi uita niciodată
câte lucruri am fi putut face împreună câte au mai rămas de făcut
voi dona sînge să dau mîncare și băutură
celor ce vor crede în mine
nu-ți fie teamă cînd se va termina
voi avea fotografia în ziar vei zice
uite ce fericit e!

Subredacția Prahova ♦ Proză ♦ Subredacția Prahova ♦ Proză ♦ Subredacția Prahova ♦ Proză ♦ Subredacția Prahova

Raluca ȘANDOR

marș

Continuare din nr. 2)

Vremea a trecut și maică-sa muri și ea ca toată
lumea dar parcă puțin prea repede, măcinată de o tuse fără
leac iar Tănase îi compuse un marș lung în care parcă vedeai
o femeie tânără cum sare pe geam într-o noapte și fugă cu un
bărbat, apoi o vedeai cosând pe pârul desfăcut lovindu-se im-
perceptibil de umeri, ca un foșnet în soare, într-o grădină cu
flori, apoi îi și auzai țipetele urmate de plîns de copil, vedeai
cum e dimineață și ea își cheamă omul iar apoi urmează o
mare tăcere și în sfârșit auzai sunete rotunde și zimțate,
hârșite urmate de notele clare și înalte ale unei bății din
pleoape, un oftat lung cât o viață și un zgomot de tunet care
se prăbușește ca pe o podă lăcută desupra tuturor capetelor
învelite în satin negru, și atunci, la finalul poveștii, toată su-
flarea satului se opri din pasul mărunț și un potop de strigăte

face toți câinii să latre și să urle ca înainte de o
nenorocire.

Tănase plecă din sat pentru totdeauna,
vându ce mai rămăsese și se hotărî, irevocabil să
dea dracului locul ăla de care nu-l mai lega
nimic. S-a dus la Ploiești, și-a luat o garsonieră și o
trompetă și s-a decis să-și deschidă o afacere.
S-a interesat în stînga și în dreapta și a reușit să
se asocieze cu o firmă de pompe funebre, unde,
după ce l-a convins pe patron de urechea și talen-
tul lui, a început să se perfecționeze și la alte
instrumente: la flaut, la nai, la trombon și tubă,
ba chiar și la cimpoi-pe care l-a cumpărat din
economiiile proprii de la obor.

S-a apucat și de pariuri împreună cu pa-
tronul, că i-a zis asta: Bă tănase, ce dracu ești
bou, nu vezi că ai noroc? Cum altfel ai fi ajuns
așa priceput? Om normal nu ești așa că hai în
seara asta la văr-miu, că e meci mare, dinamo-
steaua și facem pariuri, se fac bani buni, nu mai
trebuie să-i așteptăm p-ăștia să dea ortu ca să ne
luăm și noi o sticlă de țărte și un mic cu muștar.
Poate dacă te ține norocul mergem și la fețe, că
te văd cam deprimat, ce dracu, hai cu mine". Și
Tănase s-a dus. Pariu a pus patronul pe Dinamo
și aia era, ce să zică, deși parcă steaua suna mai
frumos așa, ce naiba înseamnă „dinamo”? Un cu-
vânt care nu înseamnă nimic, dar ce să-i zici dacă
ăla de te-a luat vrea așa, așa să fie. Și una peste
alta, au câștigat, patronul l-a dus și la crășmă, și la
fețe și el s-a învățat ca somnambulul cum și
unde i se spunea dar parcă tot nu era în ale lui,
că-l tot măcina ceva de parcă îi era și frică să se
gîndească mai serios.

Adevărul era că Tănase începuse să se gîn-
dească chiar foarte serios dacă nu cumva el este
singurul om din lume care poate face marșuri fu-
nerare așa de potrivite după persoană, caz în care,
atunci când el avea să moară, după ce va fi spus
povestea tuturor, după ce toți ar fi avut parte de
așa tratament cum nici vi nu căpătaseră, ei bine,
lui: Tănase Josu, cine avea să-i cânte și cine avea
să-i pomenească lucrurile bune pe care le facuse? Să moară
tocmai, el, Tănase, fără să-l știe nimeni, să-l duca la cimitir ca
pe un câine lovit de mașină? Ideea îl umplea de frustrare și
neputință, dar, după ce stătu cu bărbia în palmă, roțind țigară
după țigară îi veni o idee. Avea să se ocupe de proiectul cel
mai măreț, fantastic, nemaivăzut al întregii sale existențe.
Avea să scrie chiar el, din timp, muzica vieții lui, cu număr de
găurele și lungimea pauzelor între două suflări, cu desene
care să indice poziția degetelor și a buzelor, cu tot ce trebuia
astfel încât orice timp să poată cânta impecabil după in-
strucțiunile lui.

Zi după zi Tănase începu să umble pe străzi, prin
zonele cu restaurante și terase, își cumpăra un radio casetofon
performant și cu reportofon pe care dădu toată leaful pe o
lună și toate acestea în încercarea de a auzi cât mai multe
sunete posibile, să selecteze și să noteze tot ce i se părea
potrivit pentru ilustrarea propriei personalități complexe. Se
duse la magazinele de muzică și cumpără casete realizate de

etnologi cu sunete din toate colțurile lumii, ascultă cu mare
atenție în rânduri repetate muzica triburilor nord-americane, a
bolivienilor, a cubanezilor și a sicilienilor, a mexicanilor, a es-
chimosilor, a papuașilor noii guinee, a hawaienilor, a sârbilor
, rușilor și irlandezilor, în general, tot ceea ce putu fi găsit și
cumpărat. Tănase trecu apoi la analiza vocilor auzite din
multime, a cântecelor de bețivi și a înjurăturilor în acest scop
ducându-se cu patronul pe stadioane, parînd pe dinamo și
câștigînd iar apoi înregistrînd entuziasmat țipetele extaziate
ale celor care se îmbogățeau datorită prezenței lui norocoase.
După ce realiză o arhivă incredibilă de note muzicale, notițe
și desene de buze, degete și găurele numerotate, Tănase se
simți extenuat. Avea materialul și urma o muncă migăloasă,
de îmbinare și potrivire, un puzzle gigant și instabil,
deoarece, în mîntea lui suprasaturată sunetele prînsă a se
amesteca, balalaica se încurca cu fluierul, frunza cu cimpoiul,
înjurătura stelistului cu incantația mandarinilor și a
călugărilor budisti, sunetul dervişilor care se învățesc cu zgo-
motul dactilograferilor din birourile de traduceri legalizate, „si
bemorurile” cubaneze cu bașii cluburilor sârbe până la neb-
unie. Tănase slăbea și nu se mai îngrijea, abia dacă mai mo-
zolea câte o coajă de baghetă cu mac dimineața și apoi tot pe
drumuri îi venea să o ia, și dacă întâmplarea îi scotea înainte
vreun convoi cu fanfără îl apuca o furie de nedescris, ca nu
mai înțelegea nimic din ce se cânta și i se părea rușinos că ex-
istă nenorocii care nu-și fac treaba cum trebuie, și dacă pică
pe mîna sau trompeta unuia dintr-ăștia și el s-alege praful și
pulberea de munca și visul lui. Teribilul stadiu în care
ajunsese l-a făcut să-și piardă slujba, că patronul a zis că
„auzi tăticu, ești băiat bun tu, dar prea te iei în serios, las-o
dracului bă Tănase, se sperie oamenii cînd intră zic că ne-a
învîtat vreunul din morții de care ne ocupăm, du-te acasă, ia o
pauză. Mai du-te la o terasă liniștită ceva, un meci o bere, in-
tremează-te omule și-om mai vedea, eu mi plec din oraș,
caută-mă”.

Și Tănase a plecat. Acum venea la terasa asta. Lin-
iștită și nu prea, doar cu un televizor „Diamant” suspendat
într-un colț. Tănase venea aici și aștepta în fiecare seară
meciul Problema era că nu erau meciuri chiar în fiecare seară,
caz în care, Tănase simula el ambele echipe și arbitrul și
mulțimea și o făcea cu o pricepere uluitoare, din muzicuită și
din găt-prin sunete guturale, de se strîngeau o grămadă de
gură-cască care-i făceau cîste numai să-i distreze. Acum Tă-
nase aștepta. Mi-a povestit totul fără să știe măcar și mă gîn-
desc că ideea lui este fabuloasă. Mic fiind, marșurile moarture
mă făceau să las limba de supă dintre degete și să-mi imagi-
nez după muzică cine erau bieții morți. Fără identitate iar
apoi parcă aflam, ceva ceva... Poate Tănase lucrase acolo, la
ce se auzea, la ceea ce mă întreprușea din prînc, ceea ce o
făcea pe bunică-mea să închidă speriată ca de un duh rău gea-
mul.

„Bună seara”

„Uite frate în sfârșit cineva. Hai stai jos, nu știu că
începe meciul? Băiatu, ada o bere aici la domnu”

Mă așez pe scaunul alb lucios. Lumina este ca o
cerneală vărsată peste acoperșiri, pe sub gulerul cămășii,
peste ochelari, ca într-o glumă de elevi.

„Domnule Tănase Josu, sunt profesor de muzică. Mă
ocup eu, până la urmă cu toții suntem câini... Pe cine pariți
în seara asta?”

Evangheliile de vînt

Se crăpase de ziua
orbi însă ochii celor ce uciseseră păsări
orbi
se luminase
iar zorii tainice chipuri în iarbă ciopleau
mute gurile celor ce aruncaseră flăcări
de răsărise numai cenușă
mute
apoi cerul mișcă nevăzutele harfe
sunetul
sunetul
văz-duhul aprinse fierbinte
surzi însă cei
ce numai mărcini semănaseră
surzi...
Vai am strigat
pentru cine atunci mîrgăritarele
pentru cine?
Pentru El pentru tine pentru aceia care
de pe frunțile lor
roua o varșă în iarbă
de aceea
ca să nu se fărîme îngerul bucuriei
(cu aripile strîmbe înăuntrul nostru plîngînd)
ca să nu se despartă
ceea ce El a unit.
Ce este acel minunat lucru
ce este?
și am văzut atunci sufletele voastre
„ ca pagini albe în Carte
toideaua gata pentru ca un nou Cîntec
să fie scris!” *
* („Evanghelia eseniană a păcii” -text apocrif)

manifest împotriva Pustiei

în numele tatălui
alungat de tristețe în vămi nevăzute
în numele mamei
rămăasă cu palmele goale
în numele fraților
și al vostru mesteceni
acum și aici
protestez

Coroana de piatră (Fragment)

- Iată, bunule Aymard, cum are grijă Domnul ca să ne reîntălmim într-un alt ceas de cumpănă pentru ordinul nostru.
- Frate Guillaume, niciodată n-am încetat să sper în bunătatea și înțelepciunea Celui Preaînalt... Știi ca și mine că orice grea încercare nu-i decât pragul pentru o bună împlinire pe care Providența ne-o încredințează.
- Și totuși, evidența e de necontestat Aymard. Stau întins ca orice sârman în pragul mării treceri, ceea ce, recunoaște, nu-i defel în consonanță cu statutul de Mare Maestru al celui mai de temut ordin cavaleresc.
- Iar eu te asigur că momentul de grea încercare prin care treci nu-i defel întâmplător și, cu atât mai puțin, demn de compasiunea Cavalerilor. Curajul cu care ai reușit să ieși din încercuirea sarazinilor orbiți de beția unui succes îndoielnic este știut și admirat de toată lumea. Ba mulți au convingerea că, dacă n-ai fi fost atât de hotărât, Saint John D'Acre era acum în mâinile păgânilor.
- Aymard, hai să nu ne ascundem după vorbe. Pe umerii Ordinului flutură o sumedenie de îngrijorări, în vreme ce eu zac fără a desemna pe cineva în loc, pentru eventualitatea în care rana va evolua înspre rău...
- Guillaume, nu mai e mult și ai să încalci din nou. Știi bine și simți acest adevăr. Până atunci avem un Senesal, avem Mareșalul Ordinului pentru eventuale înfruntări armate și, alături de ei, un Consiliu care gândește ca și mine, curând te vei ridica din patul în care zac acum... Spune-mi mai degrabă pentru ce m-ai chemat.
- Vestile, Aymard, din nou veștile care-mi dau tăcoale fără ca eu să le pot descălci cum aș vrea... Domnul l-a avut în paza sa pe Fra Stefano și am primit încredințarea că s-a descurcat cu bine în noianul de intrigi țesute de teutoni și Stăreție. Acum e în drum spre meleagurile sale, convins că va putea dejuca planurile teutonilor.
- Drept să-ți spun, eu regret plecarea acestui Fra Stefano și simt că, oricât de legat va rămâne sufletul lui de cavalerii templieri, e puțin probabil să se mai întoarcă printre noi...
- De întors nu se va întoarce, pentru că așa am convenit încă de la plecarea. Dacă va reuși să incurcă deplin demersurile teutonilor în țara sa, noi toți îi vom păstra cea mai aleasă amintire, rămânându-i recunoscători pentru că a izbutit cu diplomație și înțelepciune să împiedice o mare nedreptate.
- Și cum vom fi încredințați că a izbutit până la capăt în efortul său?
- În cel mai bun caz prin mesaj direct, în cel mai rău constatănd evoluția financiară a teutonilor.
- Guillaume, până la urmă teutonii sunt cavaleri respectați ca și noi... Nu cred că pentru greșelile lui Herman von Salza trebuie disprețuit întreg Ordinul.
- Bineînțeles, Aymard, nu pot fi anatomizați toți pentru gândul de lăcomie în stare să genereze sumedenie de victime nevinovate... Din păcate, Salza știe că Ordinul se crede orocit de teribila sa relicvă: Lancea Destinului... Sotocindu-se posesori de drept, o dată ce Frederic al II-lea le-a dat-o public, cu mare pompă, teutonii cred că orice întreprind de acum înainte stă sub semnul vrei divine...
- Frate dragă, orice suflă pe acest pământ, cu sau fără posesia vreunei relicve, stă sub vrecere divină... Mai degrabă, în trufia lor, ei cred că orice lucru drept sau nedrept pe care-l întreprind are surzineră Domnului.
- Exact așa, Aymard. Numai că Salza n-a cercetat și cu mintea istoria acestei teribile relicve. Stă încredințat doar

pentru că
nepăsarea privirilor ruginește albastrul
pentru că
în zadar seamănă Dumnezeu
pasări în stele, viori în arini, zbor în vocale
pentru că
de mâini de funingine maculată
dimineța
cîrpă netrebnică
în iarbă se prăbușește
pentru că
de tăcem nimeni nu ne aude
dacă vorbim
și se poruncește să tăcem.
În numele tatălui meu
rușinat de lipsa aripei
în numele mamei plină de umilință
că e prea mică pentru grandiosul război
în numele fraților mei cu visele eșuate-n cenușă
și în numele vostru
disprețuite povesti cu mesteceni
acum și aici
strig
în numele Tatălui
păziți-vă urechile
feriți-vă ochii
va exploda în după amiaza fierbinte
inima
inima unei lacrimi.

de tranziție

picură din stele rugină
și mama nu știe
ce pîne va coace
nu știe
ce gust va avea,
nici veacul acesta n-a fost
să se facă recolta,
bîntuie seceta
crapă cirezile
- foamete mare -
nici poetul
nu mai găsește pumnul de licurici
(lui îi este cel mai foame
cel mai sete

cu sufletul de marea ei putere,
fără să înțeleagă că în numele
ei s-au făcut și lucruri con-
damnabile...

- Adică?
- Pentru a înțelege, ar
trebui s-o luăm cu încetul...
Ajută-mă să mă sprijin mai
bine de perne... Așa, acum e
mai bine... dragul meu, lancea
a fost concepută de străvechil
profet Fineas. Meșterul
care a fost realizată mărturisește
simbolic puterile
magice ce erau socotite că
sălășluiesc în sângele poporu-
lui ales de Dumnezeu. De fapt,
lancea a devenit cu adevărat
talisman al puterii o dată cu
gestul lui Iosua care, ridi-
cînd-o deasupra capului, i-a
îndemnat pe credincioșii săi
luptători să scoată acri strigăt
legendar prin care s-au prăbușit
zidurile Ierihonului.
De-a lungul vremii a fost în
posesia a numeroase personal-
ități ale omenirii care au
folosit-o ba spre o biruință îm-
potriva răului lumesc, pentru
demersuri mai puțin laudabile.
De pildă Saul a aruncat-o
asupra lui David într-un acces de
orbire dictat de o mare
gelozie.

Mai mult, Irod cel Mare a socotit-o drept semn al
puterii discreționare asupra vieții și morții. Cu ea în mîini a
dat acea poruncă prin care cerea uciderea tuturor pruncilor
până la doi ani din toată Iudeea.

Ei bine, puterile ei s-au amplificat în vremea lui Irod
Antipa, exact în momentul în care a luat-o în mîini Cassius,
veteran roman cu vederea rău slăbită din pricina multor cam-
panii susținute. El este cel care practic a smuls-o din mîna
comandantului gării romane care asista la răstignirea lui
Iisus, spre a-l împunge între coasta a patra și a cincea după
practica romanilor din cîmpul de luptă.

Nu știu dacă Salza a realizat că acel veteran a smuls
faimoasa lance, care confera autoritate oricărui demers din
ordin imperial, pentru că nutrea un sentiment de reală milă
pentru Iisus cel ce înfruntase cu stoicism cumplită încercare.
În timp ce tâlharilor de-a dreapta și de-a stînga li se zdrobeau
osele, intenția lui a fost de a-l cruța de această nouă încercare.

- După cum este consemnat, din rană a curs sânge și
apă, mărturisind prin aceasta primul pas spre înviere... Înțe-
leg, Guillaume, încep să înțeleg...
- Sub atingerea sîngelui sfînt, vederea veteranului
s-a vădecat pe loc, dînd a înțelege pentru cine dorea că de
acum puterile miraculoase ale lancei s-au amplificat. Mai
mult, în aceleși clipe în Templu, unde Ana și Caiafa așteptau
confirmarea crucificării, vîlul din „Sfînta Sfințelor” s-a despicat
de sus până jos în formă de cruce și din dosul lui s-a văzut
Chivotul Vechiului Legământ.

- Miraculos într-adevăr. Momentul simboliza că din
acea clipă se încheia vechea etapă a credinței, în Iahve, cel
fără de chip, pentru a începe o nouă etapă, aceea a religiei
„cerurilor deschise”.

- Așa Aymard. Intuiești cu finețe simbolul momentu

Dina HORVATH

cel mai dor de codrul verde)
...au plantat șine fabrici schele uzine
fier-betoane asfalt și tăceri
de marmură neagră...
vin ulii
ascuțindu-și al șaselea simț,
ei se satură
- cadavrele orelor zac
lîngă puii abandonată -
dintr-o dată nimic nu mai e bun
soarele - o tinichea - scoate fum
picură din cer pumnal
sînge negru mineral
și mama nu știe ce mîncare va face
nu știe
ce gust va avea
nici poetul nu mai găsește
pumnul de licurici
și lui îi este cel mai foame
cel mai sete
cel mai dor!

Florin HORVATH

lui. Ruptura dintre Divin și Pămîntese se sterge din acea
clipă, păcatul originar era iertat și fiecui muritor putea nutri
speranța comunității directe cu Dumnezeu. Lancea a dovedit
atunci momentul simbolic al învierii și rana produsă de ea a
rămăsoare împurată pe corpul de lumină al celui ce redevenea,
din Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu.

- Însămănă că de atunci acest Gaius Cassius a fost
supranumit Longinus, adică lîncierul. Știu că s-a convertit la
creștinism, fiind socotit martorul vîrsării sîngelui „Noului
Legământ”, pentru care de bună seamă simbolul suprem a de-
venit această lance.

- Ei bine, după acest moment istoria consemnează
mai multe evenimente cutremurătoare la care lancea sfîntă a
fost întotdeauna prezentă. Mai întîi întîmplarea aceluia Mauri-
tius - comandant al faimoasei legiuni tebane - care era de-
semnat de drept a o purta la vedere în bătălii. Când
prigonitorul Maximian a hotărât să pedepsească prezențele
creștine în armată, Mauritius a înleștat mîna pe lance și cu
ultima suflare a rostit „In Christo morimur”... Hotărât să n-
aibă milă, Maximian a pus veteranii să iașă în fața, tot al ze-
celea din legiune. Au consimțit resemnați să fie decapitați
fără a se lepăda de creștinism.

Atunci, orbit de furie, Maximian a ordonat deci-
marea întregii legiuni. Imaginează-ți, Aymard, șase mii șate
sute șazece și șase de ostași care și-au dezgolit gâtul
oferindu-și viața...

- Chiar dacă tulburat, îți reamintesc că oricînd
templierii noștri ar oferi același spectacol la nevoie.

- Așa s-a decimat cea mai disciplinată forță din isto-
ria militară a Imperiului Roman, marcînd începutul declinu-
lui său. Marcînd slăbiciunea lumii păgâne, legiunea tebană a
deschis practic calea ascensiunii lui Constantin cel Mare, care
va converti întreg imperiul la creștinism.

(Continuare în pag. 15)

Produse

- afișe
- agenda
- ambalaje
- autocollante
- calendare
- cataloage
- casete luminoase
- cărți de vizită
- flyeri
- obiecte promoționale personalizate
- mape
- litere volumetrice
- pungă din hârtie și plastic
- pliante
- reviste

Stimulare și Direcționare de Clienți

Servicii

- campanii media
- broșuri
- distribuție planșe publicitare țarguet
- grafic design, identitate corporativă
- inscripționare mașini
- plotare
- tampografie
- realizarea studiilor de piață
- realizarea planului de marketing
- servicii topografice
- serigrafie
- tipar digital și offset
- web design

Timișoara, Str. Eugeniu de Savoya, Nr. 12, Ap. 6
Tel.: 0356 431 137, Tel./Fax: 0256 487 066
Mobil: 0721 257 113, e-mail: office@auromedia.ro

Cluj-Napoca, Str. Dâmbovitel Nr. 77, ap. 107
Tel.: 0264 460 056, Mobil: 0728 005 825
E-mail: cluj@auromedia.ro

marketing
și publicitate

Noi iti
aducem clientul
la botul calului!

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții

“Ferestre în Cetate” - ferestre al poeziei; un nou volum de sonete al poetului Adrian Munteanu

Într-o perioadă în care Brașovul devine un oraș cu predilecție muzical și agitat, în zilele Cerebului de Aur, iată că iubitorii de literatură au avut bucuria de a se reuni în cadrul unor manifestări culturale

de excepție: lansarea celui de al patrulea volum de sonete al poetului Adrian Munteanu, intitulat “Ferestre în Cetate”, apărut la editura Arania. Evenimentul a fost structurat în două momente distincte. Primul, prezentarea volumului, a avut loc în 4 septembrie, la Librăria Șt. O. Iosif din strada Mureșenilor. Despre această nouă izbândă a sonetului au vorbit Doru Munteanu, președinte al Uniunii Scriitorilor, filiala Brașov, conf. univ. preot Ovidiu Moceanu, și, firește, autorul.

Doru Munteanu a ținut să evidențieze caracterul inedit al cărții: “Ferestre în cetate” este un volum unicat și îndrăzneț prin însăși tematica sa. El reunește aproape 100 de sonete dedicate în exclusivitate orașului natal al poetului, Brașovul, și își propune să aducă în fața cititorului o urbe văzută prin ochiul sufletului, să redea lucrurilor și monumentelor încărcătura lor istorică și spirituală. Un gest poetic extrem de curajos, a subliniat Doru Munteanu, întrucât el riscă să cadă sub incidența manierismului, de care autorul reușește să se ferească, însă, printr-o mână inspirată a mijloacelor poetice.

Ovidiu Moceanu a menționat că el, nefiind brașovean decât “prin adopție”, a avut plăcerea să descopere anumite zone ale orașului din paginile cărții și a subliniat faptul că în unele poeme autorul vine cu o voce nouă, aproape irecognoscibilă cititorilor săi conștanți. “Am urmărit, a spus Ovidiu Moceanu, un drum al sonetistului în care delicatețea persoanei este transfigurată într-o stare extraordinară de trăire a unui adevărat mister.”

Adrian Munteanu a vorbit celor prezenți, cu modestia sa binecunoscută,

despre satisfacția de a-și vedea “vie” încă o parte a proiectului la care s-a angajat cu patru ani în urmă: editarea anuală a unui volum de sonete, fiecare cu tematică diferită. Multumind invitaților, a anunțat că următorul volum, cel care își propune o transpunere poetică a psalmilor, se află deja pe masa de lucru. Comparându-și cărțile cu niște femei dragi sufletului său, Adrian Munteanu a adăugat: “Am în fiecare an câte o iubită. Deseori câte două. Una pe care o cultiv cu preponderență și alta căreia îi dau târcoale pentru un posibil viitor.”

Nu putem să nu amintim că la manifestare nu au fost prezenți doar personalități culturale ori iubitori de poezie brașoveni (în număr mare, librăria devenind neîncăpătoare) ci și scriitorii din București (Dana Banu, Marius Surleac), Sibiu (Călin Sămărghitan) sau Târgoviște (Doru Ștefan Dăncuș).

Al doilea eveniment din cadrul acestei manifestări a avut loc în 5 septembrie, la Muzeul de Artă Brașov, constând într-un recital de muzică și poezie intitulat „Nădejdi de zeu în hărțuirile de lup”. Pe fundalul sonor creat cu generozitate și măiestrie de cvartetul Corona (Luminita Cucu – flaut, Izabela Grigoruț – vioară, Mina Cucu – violă și Ionela Cristea – violoncel) poetul și actorul Adrian Munteanu a recitat sonete din acest ultim volum. Moderatorul întâlnirii, poetul și eseistul Laurențiu Ciprian Tudor, a sintetizat, la final, astfel această fericită împletire a poeziei cu muzica: „Adrian Munteanu ne-a demonstrat tuturor că fiecare purtăm în noi un alt Brașov. Acum am fost martorii revelației Brașovului Poetului”.

Nu putem decât să-i urăm deplin succes autorului și să sperăm că aceste „Ferestre în cetate” se vor deschide larg iubitorilor poeziei, nu doar celor brașoveni, ci tuturor celor care îndrăgesc lirismul pur, neperversit.

Felicitări, Adrian Munteanu, și fie ca proiectele tale viitoare să se poată concretiza, într-o bucuria cititorului.

Adriana Lisandru

Fondator:
ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

Subredacții SINGUR în România:

Alba - Vasile Bora: vasilebora2003@yahoo.com
Brașov - Laurențiu Ciprian Tudor: amza_likon@yahoo.com
Bihor - Nicolae Iștoc: 0359-177560
București - Dana Banu: danabanu2006@yahoo.fr;
Florin Caragiuz: editura_platytera@yahoo.com
Bistrița - Alexandru Uliuiu: aluiuiu@yahoo.com;
Melania Cuc: melaniacuc@gmail.com
Cluj - Flavius Lucacel: flavius_lucacel@yahoo.com
Constanța - Ioan Mircea Popovici: ioanmircea.popovici@gmail.com
Dâmbovița - Constantin Predescu Neacșu: predescunc@yahoo.com;
Remus Foltoș: remusfoltoș@yahoo.com
Galați - Viorel Șerban: 0236-813437; 0263-678860
Maramureș - Nicoară Mihali: nicoraramihali@yahoo.com
Mehedinți - Dan Șalapa: dan_salapa@yahoo.com
Prahova - Oana Zahiu: oanazahiu@yahoo.com;
Raluca Șandor: ra_luca22@yahoo.com
Sălaj - Adriana Lisandru: sancho_panza_cervantes@yahoo.com;
Dina Horvath: dina.horvath@yahoo.com
Sibiu - Florin Oancea: florin_oancea_r01@yahoo.co.uk;
Marius Mitea: thor_son88@yahoo.com;
Hermine Câmpean (Medias): crocodila1@yahoo.fr
Suceava - Mircea Catargiu: 0747-280.131
Vâlcea - Cornel Dugășescu: cornel2007@yahoo.com
Subredacții SINGUR în lume:
Anglia - Mihai Demianciuc: mdemianciuc@yahoo.co.uk
Austria - Harry Danciu: harry69@gmail.com
Canada - Dan Lordache: diordache01@gmail.com
Germania - Lucian Hetco: lucian_hetco@yahoo.de
Italia - Dumitru Ilies: alisgurita@yahoo.com
USA (Seattle) - Cristina Spiridon: cristinasirion@yahoo.com

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Vă rugăm să faceți tot posibilul pentru a ne trimite materialele în format electronic (e-mail, în attach files) și cu diacritice. Materialele corespondenților noștri care nu au fost publicate vor apărea în următoarele numere ale revistei.
Vă mulțumim pentru răbdare.

Adresa redacției: Editura SINGUR
Str. Tony Bulandra, Bl. 25, Sc. A, Ap. 8, Târgoviște,
jud. Dâmbovița
Telefon: 072-444.35.87
E-mail: dorudancus@yahoo.com
Proiecte ecologice: Gabriel Soare, Constanța Soare:
0722-885.342; 0727-326.058

ABONAȚI-VĂ. Completați talonul și trimiteți-l pe adresa: Revista SINGUR, str. Tony Bulandra, bl. 25, sc. A, ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița.
Costul unui exemplar este 1,5 lei.
Taxele de expediere sunt incluse în preț.
Vă rugăm să vă scrieți adresa complet și citeț, pentru ca publicația noastră să vă parvină la timp. Sumele vor fi expediate pe adresa:
SC GD GABRIELLA SRL
CONT IBAN: RO32BTRL01601202H25550XX
C.U.I.: RO22471556
Banca Transilvania, Târgoviște, jud. Dâmbovița
Anexați la talon o copie xerox după chitanța de la poștă

TALON ABONAMENT

Nume, prenume.....
Adresa exactă.....
.....
Doresc un abonament la revista SINGUR și achit următoarea sumă.....
Acest talon poate fi copiat la xerox, dacă cititorii doresc să păstreze intactă revista.
Abonații cu abonamente de sprijin (care înseamnă o donație suplimentară față de suma abonamentului simplu) vor primi din partea editurii, gratuit, cărți și materiale editate în ultimii ani.
Semnătura,

În format tipografic, revista SINGUR poate fi procurată de la următoarele puncte:

Brașov: Brașov, Librăria OKIAN, str. Mureșenilor, nr. 1
București: Librăria din fața Muzeului Literaturii Române (zona P-ța Romană-Calea Victoriei)
Dâmbovița: Târgoviște, standul de flori din Complexul MUNTENIA, parter
Sălaj: Zalău, chioșcul AF BUTU (zona Piața Agroalimentară centrală)
Datorită faptului că nu am reușit să definitivăm problema difuzării revistei în România, cititorii o pot procura, ca și până acum, de la subredacțiile noastre sau o pot comanda pe adresa redacției. Vă mulțumim pentru sprijin și înțelegere. Rămânem împreună!

C e ș i c u m

Radu Islaz, Blaj: Nu. Așa cum ați putut citi pe prima pagină a revistei, “dați ceva mai bun la iveală”. Din imprecațiile Dvs. nu pot reține nimic. Alesandri zicea: “E unul care scrie mai bine decât mine?” Cu-atât mai bine tării și lui cu-atât mai bine. Și nu mai înjurăți, vă rog frumos.

Liviu Bindea, Baia Mare: Am, desigur. Contactați-mă pe e-mail.
Romulus Firava, Brașov: Adresați-vă subredacției Brașov, sunt oameni de excepție.

G. M., Sibiu: Nu fiți neghiob. Ce-mi spuneți e tangent cu nemurirea mediocrității. Iar revista SINGUR se autofinanțează. Am prieteni buni care au promis în gura mare că vor sprijini acest proiect și nu au făcut-o. Sunt, însă, alții, care

n-au lătrat așa tare dar au trecut la fapte. Destul de interesant, nu-i așa?
Maria Matei, Cugir: Nu v-am uitat, doamnă. Ce puteam face atunci? S-au cheltuit vreo 5000 euro pentru aspectul de care vorbiți. Bine că s-a terminat, în sfârșit.

Adina Komoroș, Cluj: Adevărat. Eu pun cei mai mulți bani pentru revistă. Deci pagina 13 îmi revine ca drept al unei constituții astrale, naționale, personale, europene sau ca moștenire din prima serie ce și-a încetat apariția în 2004, mi se pare.
Alina Sereș, București: Da, eu l-am salvat pe tatăl Dvs. de la moarte. S-a întâmplat pe galeria 13 bis din sectorul 1 (Lupoia) din Motru. Ziceți că era un alcoolist și vă bătea. Pe vremea aceea, toți minerii erau așa; tot așa i-a preluat și Ion Iliescu și a făcut “democrația”. Nu mă acuzați. Ceilalți trei frați ai Dvs. ce spun azi? De nu eram eu acolo, cine știe...

Lețiția Onea, Baia Mare: Cenaclul “Group 90” a avut viață scurtă. Mișunau securiștii pe la “Casa Tineretului”, de aceea am plecat fiecare pe unde-am văzut cu ochii. “Generație de sacrificiu”, ce mai...
Mircea Rogojan, Drobeta Turnu Severin: Am fost la televiziunile locale cu Dan Șalapa. Atunci l-am cunoscut pe primar. Nu primesc bani din Mehedinți, nu avem acolo nici măcar un abonat. Apreciez, totuși, spiritul de observație.
Viorica Danci, Borșa (Maramureș): Eu am plătit. Nu trebuie să mi-i restituiți. Fetița și-a confirmat valoarea.
Luminția Otrocol, Zalău: Și ce dacă? Volumul meu s-a distribuit gratuit. “Galeriile Z” l-au pierdut pe Flavius Lucacel și anul acesta nici eu nu am trecut pe la Dvs.

Ștefan Doru Dăncuș

Revista
SINGUR nu te lasă
singur!
Abonați-vă!